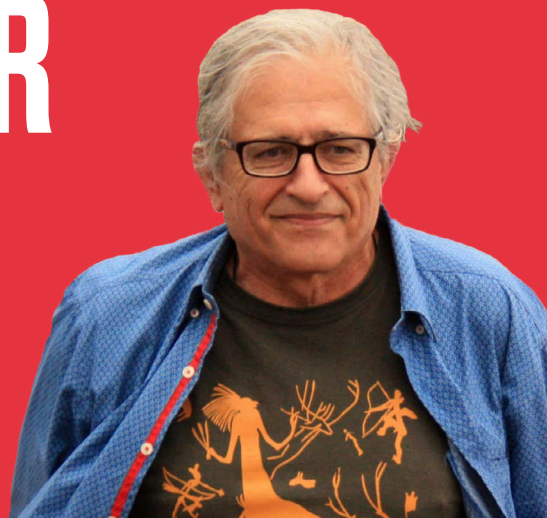

- ⊕ **Música:** Barnasants, el festival de la cançó d'autor
- ⊕ **Gastronomia:** Fira Internacional de l'Oli
- ⊕ **Cultura popular:** Els foguerons de la Pobla tornen a Gràcia

ENTREVISTA **RAMÓN COTARELO**

'PER IMPEDIR LA INVESTIDURA HAURAN D'ENVAIR EL PARLAMENT I TANCAR-LO'

Cas Gürtel: com funcionava l'entramat?

Ricardo Costa va confessar que el partit s'havia finançat irregularment beneficiant-se de l'entramat mafiós de la trama Gürtel

PERFIL GEORGE WEAH Com ha arribat l'únic Pilota d'Or africà a la presidència de Libèria?

L'ÚLTIMA DE PERE MARTÍ Soraya Sáenz de Santamaria cohesiona l'independentisme

VIRGINIA WOOLF TAMBÉ ES DIVERTIA

MERCÈ IBARZ

Virginia Woolf amb Lytton Strachey. ARXIU

**Una gran treballadora que
va tenir una vida àmplia
d'escriptura i de relacions**

Costa de trobar una foto de la Woolf somrient, però això no vol dir que no n'hi hagi. És només que aquestes fotos no estan a la disposició de les xarxes. La imatge seva que ha quedat fixada és la del turment i la mort, i això Google ho sap molt bé. Aquesta setmana el cercador hi ha contribuït fent -la imatge de la seva capçalera (el doodle) per recordar el 136è aniversari del seu naixement i, tot i no ser una xifra rodona com s'acostuma a fer, el seu poder omnipresent que regula les nostres vides ha fet que arreu hagin aparegut articles i comentaris, literaris o no, dedicats a l'escriptora. Novament, la Woolf melancòlica. La dèria amb els problemes de salut de l'escriptora és sostinguda, sospitosa, pesada. Si el millor artista és l'artista mort, l'artista boig i mort és la repera. Si a més és dona, el sùmmum. El sant-tornem-hi Woolf coincideix amb l'onada internacional de denúncies i repulses d'assetjaments sexuals a les dones. Ho apunto i prou. Vull celebrar la Virginia Woolf que es divertia.

La Woolf va ser una gran treballadora. Era periodista cultural, escrivia cada dia el seu diari, imaginava i redactava històries que estaven canviant la forma de la novel·la i a més era editora, quan

Les novel·les
juguen a fons amb
les possibilitats:
novel·les
visionàries en la
forma, de vegades
gairebé cubistes

‘Ningú, potser,
no ha sentit mai
passió per un
llapis. Però hi ha
circumstàncies en
què la’

imprimir llibres es feia amb lletres de motlle que s’havien de col·locar una per una, com ella feia. Es va divertir molt parlant i escrivint de llibres, fent llibres, imprimint llibres. Es va divertir escrivint de maneres diferents. Com a periodista que prenia el pols al seu temps o bé rellegia la tradició literària i la pintura, escrivia amb un gran sentit de l’argumentació detallada per tal d’arribar al nus del llibre o de l’escena que retratava i donar als lectors una mirada neta i nova i sobretot propera. La Woolf periodista i assagista es caracteritza per fer-se llegir, per estar al costat del lector. La Woolf dels diaris no atén res més que ser exacta i precisa per a ordenar el caos mental o expressar la bellesa del dia i de la nit. Les novel·les, en canvi, juguen a fons amb les possibilitats noves que intuïa que podien tenir i que va fer realitat: novel·les visionàries en la forma, de vegades gairebé cubistes. Aquestes diferents escriptures costen, escriure costa, ella pateix, però en els diaris i assaigs també apareix la Woolf satisfeta, orgullosa d’haver reeixit en una escena.

El somriure de la Woolf. En la foto d’aquest article l’acompanya l’amic Lytton Strachey, un dels seus corresponents més sostinguts, escriptor i biògraf. És el 1923. En l’amistat i les converses, la Woolf s’ho va passar molt bé. En les festes i en les juguesques del grup de Bloomsbury, amb les amigues i també participant en la vida política del moment. L’articulació entre feminisme i socialisme de la Woolf sovint continua enfosquida, fent pesar en la seva imatge un vessant persistent que la presenta com a individualista, elitista, sense consciència de classe i gai en el sentit més frívol de la paraula, sense cap referència a les seves relacions amb el Gremi Cooperatiu de Dones i la seva fundadora i secretària general, Margaret Llewellyn Davies, amb l’antropòloga Jane Harrison, amb la sufragista Ethel Smith. Una xarxa relacional de pensament i, també, de diversió. Una Woolf no tancada a casa amb les seves cabòries i problemes de salut.

La Woolf més divertida es manifesta sobretot en les seves passejades per Londres. Una delícia, una mostra exquisida d’escriptura i de compenetració vital amb tot, ja sigui la llum del dia, un aparador de botiga, els molls del riu, la gent que passa. Passejades que poden començar així: ‘Ningú, potser, no ha sentit mai passió per un llapis. Però hi ha circumstàncies en què la seva possessió pot arribar a ser una cosa desitjable al màxim. Moments en què estem resoludament disposats a trobar un objecte, excusa per recorre’ns mitja ciutat de Londres entre l’hora del te i la del sopar [...], diem: “Realment, hauria d’anar a comprar un llapis”, com si, gràcies a aquesta excusa, poguéssim ja lliurar-nos sense perill al gran plaer de la vida urbana a l’hivern: vagar sense rumb pels carrers de Londres.’ I la diversió comença.

Són moltes les cares de la Woolf. Deixem de patir-la i llegim-la.

Nota bene: Tenim massa poques traduccions de la Woolf, dels seus assaigs, contes, diaris i articles. ■■

SORAYA SÁENZ DE SANTAMARIA COHESIONA L'INDEPENDENTISME

PERE MARTÍ

Sáenz de Santamaría, després de la reunió del consell de ministres espanyol. ACN

La pressió del PP barra el pas a proposar una alternativa a Puigdemont*El govern valencià fa una tancada de cap de setmana***El contraban de tabac tensa les relacions entre Andorra i França**

TEMA DEL DIA

Pressionar per dividir. Lluny de rectificar, el govern de Mariano Rajoy **manté** l'accelerador posat per dinamitar la investidura de Carles Puigdemont, encara que sigui a costa de carregar-se l'estat de dret, trepitjar els drets dels diputats, del Parlament de Catalunya i els dos milions d'electors catalans que van donar majoria absoluta a l'independentisme a les eleccions del 21 de desembre. Està disposat a assumir el cost de quedar en evidència davant el Consell d'Estat, que per primera vegada ha volgut marcar distàncies. Si el Tribunal Constitucional espanyol no ho atura en la **reunió** de demà, rebutjant el recurs, el xoc institucional és inevitable i segurament irreversible. Hi ha malestar i divisió entre els

magistrats de l'alt tribunal, però algunes informacions ja apunten que admetran a tràmit el recurs. L'executiu de Rajoy difícilment aguantaria dues bufetades sobre aquesta qüestió en una setmana.

Però la insistència del govern espanyol va més enllà de la batalla jurídica. Un dels objectius de Soraya Sáenz de Santamaría és mirar que la pressió divideixi l'independentisme. En les dues compareixences públiques d'aquesta setmana, ha insistit que la solució seria investir un altre diputat que no tingués 'causes pendents' amb la justícia. En la compareixença de premsa d'avui, ha recordat que n'hi ha més de cent, a l'hemicicle, fent una lectura molt generosa de la majoria independentista, i quan li han

La xifra.
600 euros. És el que cobraran els universitaris valencians per evitar que abandonin els estudis

Tal dia com avui.
Un 26 de gener de l'any 1641 les tropes catalanes van aconseguir vèncer les del rei castellà Felipe IV a la Batalla de Montjuïc

demanat si entre aquests acceptarien Oriol Junqueras, ha evitat de respondre, argumentant que era una decisió dels tribunals.

La vice-presidenta es mostra oberta a acceptar un pla B per a intentar furgar en les diferències soterrades que hi ha entre Junts per Catalunya i ERC. Però l'efecte que aconsegueix és el contrari. La seva agressivitat avorta qualsevol alternativa a Puigdemont, perquè proposar-la en aquest moment seria vist com una acceptació de les condicions del PP. Si fa unes setmanes hi havia algun dubte més o menys explícit, ara ningú no qüestiona que el candidat a la investidura ha de ser Puigdemont. Hi ha una vella norma no escrita del procés que mai no falla: quan l'independentisme té un problema, ve el PP i el soluciona.

'Donde dije digo digo Vigo'. Fa uns mesos, el govern espanyol era partidari que Puigdemont es presentés a les eleccions, perquè estaven convençuts que les perdria. Els qui ara li neguen el dret com a

diputat a ser investit president, estaven molt interessats que passés per les urnes. Un d'ells era precisament el ministre Íñigo Méndez de Vigo, que en aquest vídeo del diari El Mundo el convidava a presentar-se.

MÉS QÜESTIONS:

Tancada de cap de setmana. El govern valencià en ple, encapçalat pel president, Ximo Puig, i la resta de membres del Consell, fa una tancada aquest cap de setmana a Vinaròs i a Benicarló per a avaluar i fer un balanç de la gestió de l'últim semestre i establir les noves prioritats per als sis mesos vinents. És la desena reunió que el Consell fa en cap de setmana i fora del Palau de la Generalitat, després de les quatre de l'any passat a Morella, Torrevella, Sagunt i Ademús i les cinc del 2016. Es tracta de posar al dia els Acords del Botànic i aprofitar per cohesionar internament l'executiu. La trobada ha començat aquest matí amb la reunió setmanal del Consell al Santuari de la Mare de Déu de la Misericòrdia de Vinaròs i acabarà diumenge amb una compareixença de premsa de Puig i Mònica Oltra al parador de Benicarló.

Tensió amb França pel contraban. La lluita contra el contraban de tabac entre Andorra i França tensa la relació entre tots dos països. Fa pocs dies, el cap de Govern, Antoni Martí, es va reunir a París sense comunicar-ho a la premsa amb el delegat personal del copríncep, Emanuel Macron, i ahir ho va fer amb el ministre de Comptes Públics francès, Gérard Darmanin per abordar aquesta qüestió. Però el que ha encès la polèmica és un informe de l'Assemblea Nacional francesa en què s'acusa les autoritats andorranes de no fer prou per eradicar el contraban de tabac i s'acusa directament la policia andorrana. L'ambaixada de França a Andorra es va desmarcar ahir d'aquest informe amb un comunicat en què explica que no en comparteix els continguts.

Sancions contra la tèrmica del port de Maó. La conselleria de Medi Ambient

sancionará Endesa pel 'greu' descontrol de la central tèrmica del port de Maó, un cop ha constatat incompliments en el funcionament que han provocat diversos episodis de contaminació. La conselleria mira ara si han tingut afectació sobre la salut de les persones. La mateixa companyia Endesa ha admès que, durant molts mesos, no va dur a terme els controls preceptius a les turbines de la planta, i això va fer que es multipliquessin les emissions contaminants.

LA XIFRA

600 euros. És el que cobraran els universitaris valencians per evitar que abandonin els estudis. Només els rebran els qui tinguin, com a molt, 24 crèdits per a acabar els estudis i superin acadèmicament els cursos.

TAL DIA COM AVUI

Victòria militar. Un 26 de gener de l'any 1641 les tropes catalanes van aconseguir vèncer les del rei castellà Felipe IV a la Batalla de Montjuïc, durant la llarga Guerra dels Segadors.

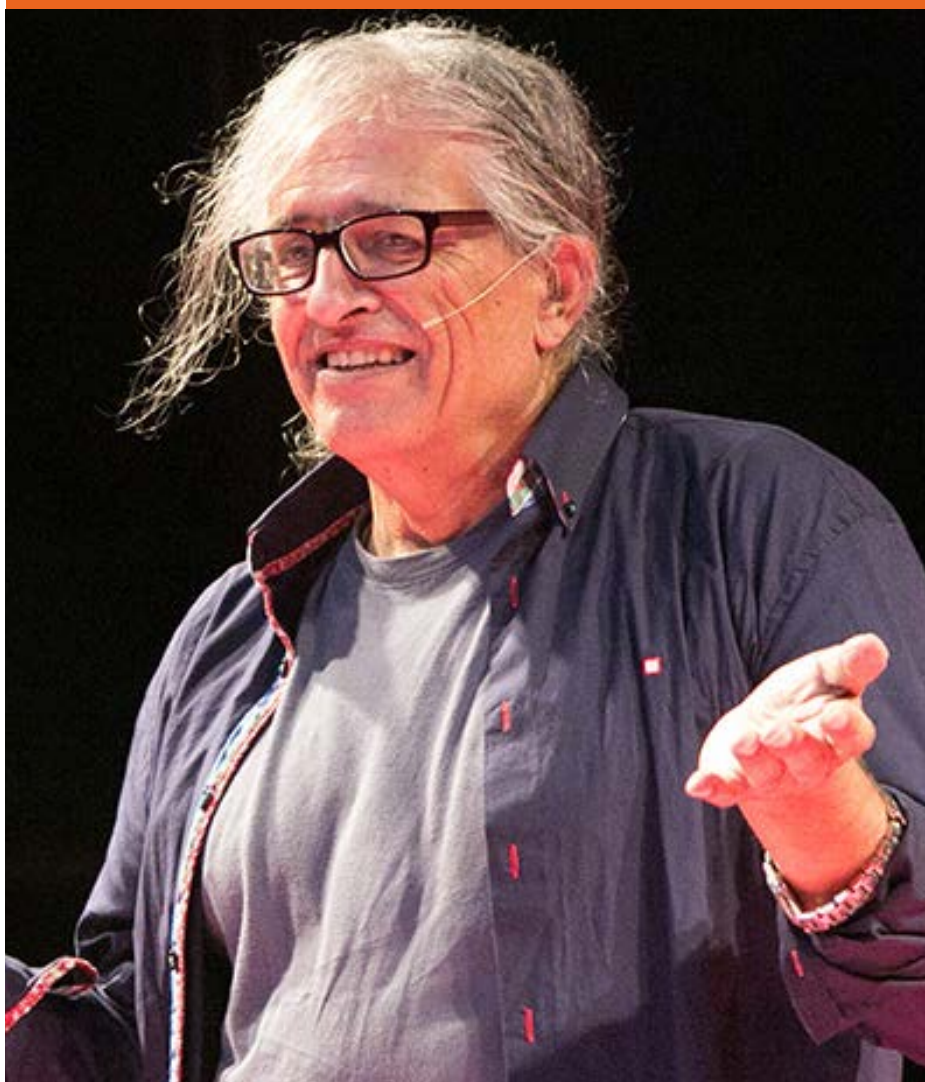
PEL FORAT DEL PANY

Falten diputats. Si avui es fes el ple d'investidura, Carles Puigdemont no seria president de la Generalitat. No perquè ho hagi impedit el Constitucional, sinó perquè ara com ara la majoria independentista només té 65 vots i empataria amb el bloc del 155 i els comuns en el cas que tots votessin en contra. Per guanyar, necessita els vots delegats dels quatre consellers exiliats. En principi, no hi ha d'haver problemes amb la delegació de vot d'Oriol Junqueras i Jordi Sánchez, perquè el jutge ja ho va autoritzar per a la sessió constitutiva del parlament, però falta que s'accepti la delegació de vot dels quatre consellers a l'exili, cosa que decidirà la mesa. Puigdemont ja va anunciar que hi renunciava per afegir pressió a la seva investidura. Si no es volen córrer riscos, algun dels consellers a l'exili hauria de renunciar a l'acta de diputat, fet que no és descartable. I tot això, comptant que la CUP voti a favor, cosa que decidirà aquest dissabte. ■

RAMÓN COTARELO

‘Per impedir la investidura hauran d’envair el parlament i tancar-lo’

Entrevista al catedràtic de Ciència Política i intel·lectual espanyol sobre la batalla de la investidura i la fortalesa de l’independentisme

PERE CARDÚS

L’embolic creat a l’estat espanyol sobre la investidura de Carles Puigdemont és antològic. El Consell d’Estat dient al govern espanyol que no té raó de presentar una petició d’impugnació contra el ple de dimarts vinent. El Tribunal Constitucional dividit sobre el recurs que igualment presenta Rajoy, empès per Sáenz de Santamaria. I els mitjans de comunicació tirant-se els plats pel cap perquè no veuen la manera de frenar la decisió de la majoria parlamentària independentista. En parlem amb un observador punxegut de la cort del règim del 78, Ramón Cotarelo, que no es mossega la llengua a l’hora d’analitzar el panorama que ha deixat l’aplicació del 155, les eleccions del 21 de desembre i la victòria independentista. Comencem la conversa amb força. Cordeu-vos el cinturó.

—Què passa entre el Consell d’Estat espanyol, Sáenz de Santamaria i els mitjans espanyols? No s’acaben de posar d’acord?

—Passa que continua en funcionament la llei de l’embut d’aquesta dictadura. Perquè resulta que l’informe contrari a la investidura telemàtica dels lletrats del parlament, que no és vinculant, l’hauria de fer impossible; i l’informe contrari del Consell d’Estat, que tampoc no és vinculant, al govern li és igual. És a dir, pura llei de l’embut. Això d’entrada. En segon lloc, què és el Consell d’Estat? És un berenador seu! Està presidit per Roman Beccaría, que fou ministre del PP, cunyat o gendre de Fraga... És un lloc ple de carques i reaccionaris.

—I aquests avisen que no hi ha base per a impugnar prèviament la investidura...

—Si aquests ja diuen al govern que això que vol fer no té cap base, la cosa és més clara que l’aigua. Però el govern està acostumat que els òrgans de l’estat l’obeeixin. Literalment. El Consell d’Estat s’ha sublevat perquè no hi té res a perdre. Però confien que els del Tribunal Constitucional els donin la raó. Per què? Per la llei de l’embut. Aquests individus diuen

Ja no parlo de l'estat espanyol, parlo de la dictadura espanyola

Volen passejar Puigdemont cobert de quitrà dalt d'un ase; són bàrbars

que s'ha de fer cas a la justícia, però ells la manipulen com els ve de gust. Posen i treuen jutges, els promouen... És així o no? Jo ja no parlo de l'estat espanyol, parlo de la dictadura espanyola.

—Per què?

—Perquè això és una dictadura unipersonal i un caprici arbitrari d'un paio i de la senyora que té al costat, que és verí pur. La situació és ridícula. Si el Tribunal Constitucional dona la raó a la bajanada aquesta que volen fer, reafirmarà la seva condició de consell al servei del govern. De noi dels encàrrecs del govern. Perquè ni el tribunal ni el govern ni ningú no pot impedir una investidura sense cap raó legal per a fer-ho. No hi ha cap norma que impedeixi que un president pugui ser investit telemàticament. Cap ni una. El govern no té inconvenient a continuar fent el ridícul i haver de manifestar-se com allò que és, feixista. Franquistes feixistes.

—Per què volen evitar tant sí com no la investidura de Puigdemont?

—Volen que la feina bruta la facin els altres. El Consell d'Estat, el Tribunal Constitucional, els del Tribunal Suprem, que encara són més servils que els del Constitucional... Però no els quedarà més remei que prendre la decisió i assumir-la. I la decisió quina serà? Com ho faran per impedir la investidura telemàtica? Hauran d'envair el parlament. Hauran de suprimir-lo. Tancar-lo.

—Ocupar el parlament?

—Ja ho va dir Rajoy. Ja ho va dir fa quatre dies o cinc: 'Un 155 més dur i més llarg.' I això vol dir vetar les decisions del parlament, intervenir TV3 i el sistema educatiu. Van a curt termini, a mitjà i a llarg. Però a curt, mitjà i llarg termini de què? De la dictadura. Que ja existeix. A més, amb l'aplaudiment d'una oposició encara més servil que els mitjans de comunicació que estan al seu servei. Quan dic oposició servil, vull dir tota. No solament el PSOE. També Podemos. Que quedi clar. Amb la boca petita i fent veure que no, però ja fan costat al 155. Que és l'arma de la dictadura. L'arma de

la dictadura. És això el 155. Quan aquests individus diuen que s'ha d'acatar la llei, volen dir que s'ha d'acatar la seva voluntat. A Espanya no hi ha llei.

—Hi ha una llei diferent per als catalans?

—Hi ha 155, que és la suspensió de la llei. I aquesta gent anomenen llei a la suspensió de la llei. I ara tenim que el rei decideix d'anar a fer el ridícul a Davos. Perquè és això el que hi fa, el ridícul. Digueu-me: quin sentit té anar a Davos a dir que Espanya és un estat de dret? El fet d'haver-ho de dir ja demostra que no ho és! Aquest paio, a més de ser un borbó, és imbècil! Però cal ser encara més imbècil per a dir a la gent que és en un estat de dret quan està en vigor una norma que el suspèn. Mireu, és evident que el país no es mereix un governant com Rajoy, però és que tampoc no es mereix un rei com aquest. És que són igual d'idiotes.

—Quan van convocar eleccions, realment pensaven que les podrien guanyar?

—Crec que tenien l'esperança de guanyar-les perquè ells no es regeixen, segons la meua modesta opinió, per criteris normals com fem els altres. Els sondatges, les enquestes, l'opinió... No. Ells funcionen per criteris de classe. Des del seu punt de vista, les classes populars tan sols poden obeir el seu mandat. Aleshores, convoquen les eleccions per guanyar-les. No és una convocatòria, és una ordre. Quan la senyora Cospedal diu que han convocat les eleccions perquè guanyi el bloc constitucionalista, està donant una ordre. Per ells, les classes populars han d'estar a disposició dels seus capicis.

—Com els referèndums de Franco.

—Exacte. Naturalment. Però sense tenir tot el control de la situació com tenia Franco. A aquesta colla se li escapen escletxes i intersticis. No els queda més remei que admetre que la gent pot votar en contra de la voluntat dels qui manen.

—I què passarà aquesta setmana?

—Ells tenen la pilota a la teulada. De moment, la cosa que han muntat és l'habitual circ fanfarró dels espanyols.

‘Ocuparem totes les fronteres per terra, mar i aire’, diu aquest ruc beneït que fa de ministre de l’Interior. Aquesta gent es va superant a cada canvi. El ministre del ram anterior ja era un psicòpata. Però aquest ja és indescriptible. Que escorcollaran els maleters dels cotxes! Però, a veure, senyor: la seva intenció, quina és? La dictadura es caracteritza per la indefinició, la inseguretat i la incertesa sobre què pot passar. I, en aquest moment, això també afecta els jutges. Algú pot dir-me quins són els drets polítics del senyor Junqueras que estan restringits i quins no? Quina és la situació jurídica dels presos en relació amb els seus drets? No ho sabem. Perquè depèn del caprici d’un jutge que, segons com es llevi i què mengi per esmorzar aquell dia, prendrà una decisió o una altra.

—Parleu de l’arbitrarietat i la incertesa jurídica?

—Exactament. En el cas de la investidura passa això mateix. Poden explicar quin és el seu objectiu? Tan sols poden haver-hi dues raons per a aquest desplegament per terra, mar i aire, que diu aquest ximple. Una: impedir l’entrada de Puigdemont a la frontera. I dues: detenir-lo. La primera no és practicable. Què vol dir que vostè no deixa entrar un ciutadà espanyol en territori espanyol? D’acord amb quina llei?

—Hi ha una ordre de detenció vigent a l’estat espanyol contra Puigdemont.

—Ah! Aleshores, es fa aquest desplegament per detenir-lo? I si és això, no li sembla que pot enviar una parella de guàrdies civils al parlament, detenir-lo allà i ens estalviem aquest desplegament? L’objectiu no pot ser impedir-li l’entrada a Espanya, que no hi tenim dret. Sigui qui sigui el ministre, per molt que hi hagi una ordre de detenció, ningú no pot negar l’entrada al territori espanyol a un espanyol! És que això seria el sùmmum. ‘Vostè no entra al seu país perquè a mi no em dóna la gana!’ No fotem! I si l’objectiu és complir una ordre judicial de detenció, n’hi ha prou presentant-se al parlament. Si Puigdemont torna, anirà al parlament, oi?

—Deuen pensar que al parlament tindran dificultats per a detenir-lo...

—I com que ells pensen que al parlament hi haurà massa gent, ens hem de gastar uns altres setanta milions per a aquest desplegament? Que no ho veieu, que són uns cretins? Que no ho veieu, que són completament idiotes? Bé, a més de ser uns franquistes, és clar! Què passarà? No ho sabem. Dependrà de fins on estarà disposada a fer ús de la violència, aquesta trepa. Com se’n poden sortir? Ocupant el parlament. Tancant-lo. Emportant-se la gent a la presó un cop més. Naturalment! Fent servir la força bruta. Com qualsevol dictadura. Això és una dictadura. Què més cal per veure-ho?

—Puigdemont ha de tornar o s’ha de quedar a Brussel·les?

—Si hi ha el més mínim indici que Puigdemont pot ser detingut, que es quedi allà. Perquè volen això. El volen passejar dalt d’un ase cobert de quitrà. Són així. Són bàrbars. Volen fer un escarment. Volen acollonir la gent. Volen espantar els dos milions i escaig. Volen humiliar Puigdemont. La seva política és la humiliació. És insult, humiliació. ‘Que covard...’ Sempre és així. Tots aquests

gossos de la premsa que borden a les ordres del govern, tots fan igual.

—Testosterona?

—És clar. Testosterona, abús... Perquè la testosterona, quan et pots endur una bufeta, és més escassa. Oi? La testosterona és gran quan són sis animals pegant una velleta. Però –ha ha!– no sempre és així, oi? Què es pot fer? Si hi ha cap risc que Puigdemont sigui detingut, jo no aniria al parlament. Faria la investidura telemàtica. És clar. Hi té tot el dret del món.

—I després la suspèn el Tribunal Constitucional i no es pot formar govern ni governar...

—Que suspèn què?

—La investidura.

—Entesos. D’acord. Aleshores, amb la suspensió del Tribunal Constitucional ens reunim i decidim què fem. Però primer, que ho facin. Primer vull veure els fonaments jurídics de la suspensió. Perquè ja he vist els fonaments jurídics de les interlocutòries del Llanera, o Llerana, o com es digui aquest senyor. Que són de fer riure. Són com Roberto Alcázar y Pedrín. Ara vull veure els del Consti-

tucional. I quan passi, si és que passa, si és que passa... Perquè, sobre quina base legal suspendrà la investidura? Sobre quin suport legal? Quin precepte invocarà? El caprici del govern?

—Una interpretació esbiaixada del reglament del parlament?

—Del reglament del parlament, no se'n deriva que estigui prohibida la investidura telemàtica. Per poder castigar un fet, ha d'estar taxativament prohibit, amic! Per poder suspendre o prohibir res, has de tenir una norma o una llei que taxativament ho prohibeixi. Una cosa que no està prohibida està permesa.

—Parleu del principi d'una democràcia liberal...

—Sí. És un fonament essencial de les democràcies liberals. És clar. Vull veure què diu el Tribunal Constitucional per prohibir. I una vegada ho veiem, actuarem en conseqüència. Ja ho veurem.

—A la majoria independentista hi ha veus que diuen que la prioritat és recuperar la institució i governar des del primer minut. Què en pensem?

—Que aquesta és la prioritat? Per descomptat. Però això què vol dir, que com que és la prioritat acceptem la prohibició preventiva i donem per fet que cal invertir un tercer? Si és això, s'estarà fent la cosa que vol el govern espanyol. I no. No! Estic d'acord que cal recuperar les institucions i la República ha de començar a funcionar. Hi estic d'acord. Però ha de començar a funcionar com cal. Amb el seu govern legítim i el seu president legítim. I si no és així, hi ha d'haver una causa de força major que ho expliqui. No pot ser que la causa sigui la meua por de la possibilitat d'aquesta causa. No, no... Força'ls a suspendre-ho. No em diguis que com que ho acabaran suspent, acceptem per endavant la suspensió. No. Això no és intel·ligent. Què es vol evitar? Un endarreriment d'uns dies? Això no és res! No s'ha d'acceptar cap prohibició que no estigui formulada expressament per escrit. Per poder recórrer-la. Si s'accepta la imposició sense que hi hagi

“Ocuparem totes les fronteres per terra, mar i aire”, diu aquest ruc beneït que fa de ministre de l'Interior'. LLUÍS BRUNET

un paper escrit que es pugui recórrer, després no podré fer res.

—S'haurà cedit al xantatge...

—És clar.

—Creieu que som en una situació d'empat?

—Jo no veig un empat. L'independentisme guanyarà sempre que mantinguem la unitat. Mireu, no hem de parlar només del govern, cal parlar del bloc del 155, que dona suport a la política de repressió i d'ocupació militar, perquè la Guàrdia Civil és un cos militar. Aquest bloc està format pel PP, el PSOE i Ciutadans, que són tres quartes parts del congrés espanyol i que no arriba —ha, ha, ha!— ni a la majoria simple del Parlament de Catalunya. Aquesta és la seva debilitat. I el punt fort de l'independentisme és la unitat. És això que ells ataquen sistemàticament. Si llegiu El País, és estrany el dia que no anuncia un xoc terrible entre el PDECat i ERC. I no sé què... i no sé quants... Miren d'atacar el punt fort de l'independentisme, que és la unitat. Mentre hi hagi unitat, guanyem.

—Amb tot, comptem més de cent dies de presó de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez, uns quants menys de Junqueras i Forn... això no sembla que pugui acabar bé.

—A veure, és que no està bé. El problema ja no és com acabarà. És que no està bé ja d'entrada. Aquesta és una mesura arbitrària coneguda tota la història d'aquest país desgraciat com la 'justícia de Peralvillo'. Que és la justícia espanyola: primer s'executa el reu i després s'instrueix la causa. Això fan. Han segrestat pseudolegalment uns ciutadans. Perquè encara no pesa cap acusació contra ells. Encara és pitjor: s'inventen els delictes. Això no pot acabar bé? No, no... És que no està bé ara. Qualsevol manera d'acabar-ho, potser serà millor. L'única cosa que es pot fer de manera sensata és aixecar les acusacions. I retirar totes les accions repressives. També aquests embargaments del patrimoni de Mas i els ex-consellers. Que d'això, se'n parla menys que de la presó i l'exili, però que és tan vergonyós o més encara.

—Més que la presó?

—Sí. Perquè amb la presó es castiga el suposat acusat, mentre que amb l'embarcament del patrimoni castigues el suposat acusat, la seva família i la seva descendència. Això s'ha de retirar immediatament. I si hi hagués una oposició decent a Espanya, si el PSOE no fos un partit venut literalment al franquisme, començaria a propiciar una petició de retiment de comptes a la judicatura. És clar que sí. Aquí hi ha un presumpte delictes de prevaricació de diversos jutges per obediència a les consignes polítiques del govern.

—Centreu tota la crítica al bloc monàrquic. Què li falta, a l'independentisme, per poder culminar el seu projecte?

—Res. Que deixin d'obstaculitzar-lo d'aquesta manera injusta, tirànica i dictatorial. No li falta res. L'independentisme va guanyar netament unes eleccions. Té una majoria absoluta al parlament. El parlament ha de ser sobirà. I en conseqüència, no li falta res. Tan sols mantenir la simpatia del parlament. No sé si és cert, però he llegit que Puigdemont, que és un home bo, ofereix la possibilitat d'un nou referèndum. Molt bé. Sí. És raonable. Entesos... En el cas que fos acceptat i controlat internacionalment, i totes les parts es comprometessin amb el seu caràcter vinculant, fantàstic. Però no es tracta de si falta res a l'independentisme. Ja ha fet allò que havia de fer per aconseguir el seu propòsit. Ara tan sols cal assegurar el suport i que no disminueixin els votants independentistes. Això és tot.

—Per exemple, a escala internacional no s'ha aconseguit d'obrir cap escletxa a la Unió Europea...

—Em permeteu una observació? Perquè aquesta és una queixa que es fa sovint. Que Europa no es mou... Que no alcen la veu a favor nostre... Una queixa molt amarga. D'acord. Ara imagineu que no fóssim en aquesta Europa que no es mou. Què hauria passat? Doncs que ja haurien bombardat Barcelona. No trobeu?

—Possiblement...

—Doncs no cal que Europa es mogui. N'hi ha prou que hi sigui. Amb això ja hem guanyat que no puguin cometre les atrocitats i barbaritats que estan disposats a cometre. Cal matisar aquest argument sobre el paper d'Europa. Pacència, ciutadà, paciència! De moment, hem aconseguit que no ens hagin cascà. I això ho hem d'agrair als europeus. Perquè si fos per aquesta trepa, l'A por ellos s'hauria convertit en una cosa molt pitjor. La qüestió internacional es va fent bé. La internacionalització que ha aconseguit Puigdemont ha estat bestial. Bestial! Ha deixat el govern espanyol amb el cul a l'aire. El seu lideratge s'ha enfortit molt. Té una potència mediàtica i propagandística tremenda. Ha legitimat la causa catalana. Ha posat Catalunya al mapa als ulls del món sencer. Què voleu demanar als mandataris europeus? Si Europea és un club d'estats! I una cosa és allò que diuen en públic, però en privat diuen una cosa ben diferent.

—Així, la República i el seu reconeixement són una qüestió de temps sense necessitat de fer nous fulls de ruta?

—Tot és qüestió de temps a la vida. Fins i tot que siguem aquí nosaltres dos tan gratament. És clar. No cal inventar cap més full de ruta. Cal continuar pel camí que hem seguit. La iniciativa política la marca l'independentisme. Sempre ha estat així. Aquesta és la clau. Aquella trepa no té cap iniciativa política. No tenen res de res. No tenien ni idea de què passava a Catalunya. I continuen sense entendre-ho. Ja veurem quina forma prendrà ara la iniciativa política independentista. Però coneixent Puigdemont com el coneixem, se'n pot esperar qualsevol cosa. Perquè és un home amb una quantitat sorprenent de recursos. Dit d'una altra manera, si no fos per Puigdemont, no hi hauria hagut 1 d'octubre. Cal confiar-hi.

—I si l'estat espanyol reacciona amb un nou 155, caldrà respondre de manera diferent?

—Per descomptat. Però no m'atreveixo a dir quina ha de ser. Això és una decisió de la gent. Però la gent que es va encarar

**Com se'n poden sortir?
Ocupant el parlament com
qualsevol dictadura**

**Si no fos per Puigdemont, no
hi hauria hagut 1 d'octubre;
cal confiar-hi**

a deu mil antiavalots armats fins a les dents disposats a atonyinar fins a la seva mare, la gent que va plantar cara a la barbàrie l'1 d'octubre i que després va fer la vaga del dia 3 i que es va presentar a Brussel·les el 7 de desembre, aquesta gent té molt de valor. I tot allò que faci aquesta gent, d'acord amb les institucions, les entitats i tot el moviment, segur que estarà ben fet. Si algú tenia l'esperança que tot això es desinflés, ja l'ha perduda. Aquí no es desinfla res. ■

E.P.

ROGER GRAELLS

George Weah (Clara Town, 1966) va jurar dilluns el càrrec com a nou president de Libèria. L'ex-futbolista ha arribat a la presidència a la segona oportunitat, després d'haver perdut les eleccions del 2005 contra la presidenta sortint i Nobel de la Pau, Ellen Johnson-Sirleaf, reelegida el 2011 per a un segon mandat. El traspàs pacífic del poder es va fer a l'estadi Samuel Doe davant una multitud de 35.000 persones. 'He passat molts anys de la meua vida en estadis, però el d'avui és un sentiment com cap altre', va dir el nou president.

De la gespa europea a l'arena política. Weah va guanyar les eleccions amb el 61% dels vots, una majoria que li permetrà de governar durant els pròxims sis

anys. En el seu discurs, va prometre que començaria una nova etapa a Libèria basada en la pau i la unitat del país i la fi de la corrupció dels càrrecs públics. També s'ha compromès a tenir en compte totes les regions i ha reivindicat la necessitat de respectar totes les identitats religioses, ètniques i polítiques.

Nascut a Clara Town, un dels suburbis més pobres de Monròvia, Weah va impregnar-se d'un esperit de superació que li va permetre de triomfar en el món del futbol. És un dels millors futbolistes africans de la història. De fet, és l'únic jugador africà que ha guanyat la Pilota d'Or (1995), a més del Fifa World Player el mateix any. Durant dues dècades, va explotar la seva velocitat i l'olfacte gole-

jador en grans equips com el Mònegue, el PSG, el Milan, el Chelsea, l'Olympique de Marsella i el Manchester City, entre més clubs.

Weah era un jugador extremadament ràpid. Una cerca ràpida a YouTube permet de recuperar alguns dels seus millors gols. Velocitat, potència i definició. Una exhibició de qualitats físiques i tècniques.

Durant la guerra, Weah va mantenir viva la selecció nacional de Libèria. Va escollir els jugadors que eren al país i els qui competien a l'estranger, els va entrenar a Ghana i va arribar a classificar l'equip per a la Copa d'Àfrica. Va patrocinar la selecció i va quedar-se a un pas de disputar el Mundial del 2002.

A més de la carrera futbolística i de l'activisme polític, Weah ha estat vinculat a accions humanitàries. Va ser ambaixador d'Unicef el 1994 i s'ha implicat en campanyes d'alfabetització, de vacunació, de prevenció de la sida, de promoció de les escoles de formació professional i de lluita contra els nens soldats. A més, ha desenvolupat diversos projectes al seu país.

— **La tossuderia, clau per a arribar a la presidència**

Bona part de la carrera futbolística a Europa va coincidir amb les dues guerres civils que van assolir Libèria, entre el 1989 i el 1994 i entre el 1999 i el 2003. Weah va penjar les botes precisament l'agost del 2003, i el 2005 ja optava a la presidència. Va fundar el Congrés per al Canvi Democràtic, el partit que li va permetre de ser candidat i que defensava les classes populars més desfavorides.

— **La popularitat va ajudar-lo a guanyar la primera volta**, però la seva rival –la presidenta sortint, Ellen Johnson-Sirleaf– va imposar-se a la segona volta. Weah no va reconèixer el resultat i va acusar-la de frau electoral, però els observadors internacionals van donar suport a les garanties de les eleccions. Finalment, va abaixar veles i va reconèixer la derrota.

El nou govern va establir que calia tenir estudis universitaris per a accedir a la presidència. De manera que Weah va anar-se'n a viure als Estats Units, i va estudiar administració d'empreses i criminologia a la Universitat de Devry, a Florida, on va graduar-se quatre anys més tard. Va tornar a Libèria i el 2011 va presentar-se com a candidat a la vice-presidència, però novament va perdre.

— **La tossuderia de Weah el va dur a presentar-se a les eleccions del senat l'any 2014**, i va obtenir un lloc a la cambra pel comtat de Montserrado amb el 78% dels vots. La seva presència al senat va proporcionar-li visibilitat pública i experiència política per a començar a preparar el terreny de cara a les presidencials del 2017, on ha acabat derrotant la presidenta Johnson-Sirleaf.

— **Els objectius immediats? Consolidar la reconciliació del país**, donar un impuls al sistema sanitari –Libèria va ser un dels països més afectats per l'epidèmia de l'Ebola–, aconseguir el creixement econòmic i redistribuir la riquesa. Sis anys perquè Weah gestioni l'èxit electoral i el rèdit per a contribuir a desenvolupar un dels països més pobres del món. ■■

Sis anys perquè Weah gestioni l'èxit electoral i el rèdit per a contribuir a desenvolupar un dels països més pobres del món

Weah va guanyar la Pilota d'Or el 1995. És l'únic jugador africà que ha rebut aquest guardó. ARXIU

L'ex-president Francisco Camps ha estat assenyalat com a peça clau de la trama. E.P.

Cas Gürtel: com funcionava l'entramat?

L'Aravot L'ex-secretari general del PP valencià, Ricardo Costa, va confessar que el partit s'havia finançat irregularment beneficiant-se de l'entramat mafiós de la trama Gürtel · Us n'expliquem els detalls

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

El 15 de gener va començar el judici de la branca valenciana del cas Gürtel, en què l'ex-secretari general del PP ha confessat el finançament irregular del partit. El cas investiga la trama de corrupció més extensa fins avui: ha arribat a tenir 186 encausats, dels quals 74 són polítics del PP o familiars directes.

El judici durarà fins a l'abril i hi passaran 145 testimonis, entre ells, Francisco Camps, acusat de donar l'or-

dre d'obrir la 'comptabilitat en B' quan era president de la Generalitat. Però, com funcionava aquest entramat?

Què és el cas Gürtel?

La investigació comença el 2007, quan l'ex-regidor del PP de Majadahonda (Madrid), José Luis Peñas Domingo, facilita a la Fiscalía Anticorrupció vuitanta hores de converses amb els caps del Gürtel, nom donat a la investigació i que és la traducció del cognom del principal dirigent de la trama, Francisco Correa.

Correa va crear un entramat d'empreses destinat a

El judici durarà fins a l'abril i hi passaran 145 testimonis, entre ells, Francisco Camps

lucrar-se de concessions públiques, obtingudes de manera irregular, a canvi de suborns a funcionaris i dirigents del Partit Popular, principalment al País Valencià, Galícia i Madrid.

Sense comptar la trama valenciana, s'hi van arreglar, segons sembla, contractes per valor de 354 milions d'euros. La corrupció era tal que el PP gallec va pagar més del 50% dels actes en diner negre entre 1996 i 1999.

La fiscal anticorrupció Concepción Sabadell, en l'informe final del judici del cas Gürtel, acusava els alts càrrecs del PP d'haver fet de l'enri-

quiment mitjançant suborns i comissions una 'manera de viure'. La primera fase del cas Gürtel (1999-2005), vist per sentència, té 37 acusats, la pena més alta que es demana és per a Correa (125 anys), i al PP li exigeixen el pagament de 328.440 euros per responsabilitat civil.

La trama Gürtel al País Valencià

El 2009, va ser detingut Álvaro Pérez 'El Bigotis', gerent d'Orange Market, la filial valenciana de l'entramat de Francisco Correa. Entre els implicats hi havia Francisco Camps, president de la Generalitat en aquell moment; Ricardo Costa, secretari general del PP valencià; Victor Campos, ex-vice-president valencià, i Rafael Betoret, ex-

cap del gabinet de la Conselleria de Turisme.

Com que eren aforats, el Tribunal Superior de Justícia (TSJ) valencià va assumir la investigació dels fets que els afectaven. En un primer moment, el TSJ va arxivar el cas, per dos vots a un, perquè no havia trobat indicis suficients entre els contractes i les peces de vestir regalades.

Quan es va aixecar el sumari de Madrid, es va confirmar que vuit consellers valencians, quatre alts càrrecs (Rita Barberà, Carlos Fabra, Ricardo Costa i Adela Pedrosa) i, fins i tot, els pares i sogres de Francisco Camps, havien rebut regals d'Orange Market. Quedava acreditat que la Generalitat havia adjudicat contractes irregulars a empreses de la trama Gürtel i

l'Agència Tributària espanyola confirmava indicis de finançament il·legal en el PP valencià. Els casos en què hi havia aforats de les Corts Valencianes (Ricardo Costa, Vicent Rambla, David Serra i Yolanda García) passaven al TSJ valencià i s'afegien a la causa dels vestits, després d'haver declarat el Tribunal Suprem nul el sobreseïment.

El cas dels vestits va acabar el 25 de gener del 2012: Victor Campos i Rafael Betoret van acceptar la pena pel delictes de suborn, i Ricardo Costa i Francisco Camps –qui havia dimitit per no perjudicar Rajoy a les eleccions– van ser declarats 'no culpables' per un jurat popular.

En un primer moment, el cas Gürtel a València constava de tres peces, però poste-

riorment s'hi van afegir tres peces més (podeu veure-ho a la imatge).

El TSJ valencià va instruir les peces fins que els aforats van dimitir i el cas va tornar a l'Audiència Nacional espanyola. La primera instrucció que va acabar va ser la del cas Fitur [peça 3], jutjat pel TSJ, ja que els càrrecs no van deixar de ser aforats fins que es va haver acordat l'obertura del judici oral.

A l'Audiència espanyola s'hi jutgen, actualment, tres peces del cas: la 1, sobre delictes electorals a les eleccions municipals i valencianes del 2007; la 2, sobre falsedat documental en els actes de partit a les eleccions espanyoles del 2008; i la 6, sobre el finançament irregular del PP.

Branca valenciana de Gürtel

Peça 1: delictes electorals en les eleccions municipals i valencianes del 2007

Peça 2: delictes de falsedat de l'any relacionada amb actes de partit per a les eleccions espanyoles del 2008

Peça 3: delictes de prevaricació i suborn derivats de la contractació administrativa de Fitur (2005-2009) entre la Generalitat i Orange Market

Peça 4: delictes de prevaricació i suborn derivats de la contractació de Radiotelevisió Valenciana per la cobertura de la visita del papa a València el 2006

Peça 5: delictes de prevaricació derivats de les contractacions de la Generalitat amb Orange Market i la resta d'empreses (excepte els de la peça 3)

Peça 6: delictes contra la Hisenda Pública que puguin atribuir-se a Orange Market derivats dels fets delictius de la peça 1 i 2, finançament irregular del PP i prevaricació de la Generalitat

Ricardo Costa i Francisco Camps, el dia que es va llegir la sentència del cas dels vestits. ACN

A l'Audiència espanyola s'hi jutgen, actualment, tres peces del cas Gürtel

La peça 5, a l'espera del judici, asseurà 27 acusats, entre els quals tres ex-consellers. Comprèn 71 contractes menors de la Generalitat, que afecten Presidència, Vice-presidència i set conselleries i organismes públics, amb nou societats vinculades a Correa. La peça 4 investiga possibles delictes de suborn i prevaricació de Radiotelevisió Valenciana (RTVV) amb l'empresa Teconsa, que va servir d'empresa pantalla, pel muntatge de monitors i de la megafonia en la cobertura de la visita del papa a València el 2006.

Cas Fitur

El febrer del 2017, el TSJ valencià va dictar la primera sentència, relativa a les irregularitats en la contractació de la Fira Internacional de

Turisme (Fitur) entre 2005 i 2009 [peça 3].

La sentència es va fer pública 303 dies més tard del judici, i va condemnar els caps visibles de la trama –Francisco Correa, Àlvaro Pérez i Pablo Crespo– a penes d'entre 12 anys i 13 per irregularitats en la contractació. L'ex-presidenta de les Corts Valencianes i ex-consellera de Turisme, Milagrosa Martínez, va ser condemnada a nou anys per prevaricació, malversació i suborn passiu, i Rafael Betoret va ser condemnat de sis anys de presó.

Els fets exemplifiquen com actuava la trama. Pablo Crespo i Francisco Correa es van interessar a presentar-se per muntar i desmuntar l'expositor del País Valencià a la Fitur el 2005. Quan van

veure que Orange Market, sense experiència en aquests esdeveniments, no podria competir amb empreses expertes del sector, van decidir d'influir en l'adjudicació. Per això van contactar amb Rafael Betoret, en aquell moment director general de l'Agència Valenciana de Turisme (AVT), amb l'objectiu d'alterar les condicions d'adjudicació a conveniència.

El contracte va ser modificat respecte al 2004 amb criteris que beneficiessin Orange Market: van augmentar el pressupost d'1.100.000 euros a 1.300.000; van rebaixar els criteris econòmics, van alternar conceptes i van afegir el disseny més enllà de la fabricació. Tot plegat, mentre rebien informació privilegiada, amb un intercanvi constant de correus, trucades i reunions entre Correa i Turisme.

Com que l'empresa no tenia mitjans, molt sovint subcontractava tercers, i obtenien un enriquiment irregular aplicant marges desproporcionats, duplicant partides i despeses inexistents. Finalment, Orange Market va guanyar l'expositor de la Generalitat a Fitur el 2005 i també els anys 2006, 2007, 2008 i 2009.

L'Agència Valenciana de Turisme (AVT) va fer factures falses per Orange Market, permetia sobre costos i duplicat de factures per conceptes ja inclosos al concurs, i també despeses innecessàries, i fraccionava contractes i simulava urgències per a evitar concursos. En conclusió, l'AVT va possibilitar 'beneficis desproporcionats' a l'empresa. El muntatge total se situa en

Álvaro Pérez 'El Bigotis', un dels cervells de la trama. ACN

Va ser en l'acte a la plaça de Bous de València del 2008, amb Rajoy com a candidat, quan Camps va fer la petició de pagar en negre complements com focs artificials

els 7 milions d'euros, i els sobre costos i duplicitats ascendeixen, segons la policia, a 293.259 euros.

Com funcionava el cas Gürtel al País Valencià?

En el judici que es fa aquests dies, el de les peces 1, 2 i 6, s'acusa una vintena de persones de participar en tres delictes electorals, falsedat documental i vuit delictes contra la Hisenda Pública durant les campanyes de les eleccions municipals i valencianes del 2007 i les espanyoles del 2008.

El PP valencià va pagar a Orange Market 3,4 milions d'euros, dels quals el 80% es van pagar en negre, segons les acusacions. La trama es basava en suborns i donacions al PP a canvi d'adjudicacions il·legals.

La pràctica de finançar-se amb diners negres va ser ordenada per l'ex-president Francisco Camps, segons que va confessar l'ex-secretari general Ricardo Costa, i això reforça la declaració d'Álvaro Pérez 'El Bigotis', que conclou que Camps 'és l'únic que ho podia fer'.

Dels 3,4 milions d'euros, més d'un milió (1,2) van ser pagats per empresaris contractistes de l'administració pública que tenien prohibit de fer donacions a partits, però que tenien interessos amb la Generalitat en forma de contractes d'obra pública, concessions o estaven pendents d'aprovar projectes urbanístics.

El març del 2017, els empresaris valencians encausats van acceptar d'inculpar-se a canvi de no entrar a la presó i de pagar una multa global de dos milions d'euros. Van

dir que havien pagat actes del PP, acreditant que s'havia fet trampes en les eleccions.

El president de l'Associació d'Empreses de la Construcció de Castelló, Vicente Monsonís, assegura que el PP rebia comissions inicials de prop del 3% a canvi d'obra pública, i després, amb falses modificacions dels projectes inicials, s'arribava fins al 30%. La meitat de les adjudicacions de la construcció al País Valencià anaven a parar a cinc o sis empreses.

El PP maquillava la comptabilitat amb les paraules clau 'Alacant' (de A), per als comptes legals, i 'Barcelona' (de B) per a la irregular. Costa va explicar com recollia quantitats en efectiu d'empreses (150.000 € de Rover Alcisa, 150.000 de Secopsa i 350.000 € d'Enrique Ortiz), les quals servien per a saldar el deute de la campanya amb Orange Market. En una altra ocasió, 'El Bigotis' va anar a recollir els diners directament a la Vice-presidència de la Generalitat.

Segons les declaracions, va ser en l'acte a la plaça de Bous de València del 2008, amb Rajoy com a candidat, quan Camps va fer la petició de pagar en negre complements com focs artificials, banda de música i pantalles. També es va pagar en negre en la campanya de les municipals del 2007 mitjançant factures a empresaris i aportacions en efectiu d'actes d'Alacant, Castelló i Elda.

A canvi dels contractes per Orange Market i la resta d'empreses, regalaven joies, articles de luxe, bosses, rellotges, viatges, hotels, creuers, i també plomes,

Un entramat, generalitzat, en què polítics i empresaris van cercar l'enriquiment personal a costa de les obres i els fons de tots els ciutadans

capses de purs i ampolles de vi. L'ex-secretari d'organització del PP gallec Pablo Crespo, administrador únic de l'agència d'esdeveniments Special Events, propietat de Correa, va pagar els vestits de Camps.

Francisco Camps ja ha dit que no deixarà el Consell Jurídic Consultiu (58.000€/any) ni renunciarà a tenir secretaria, xofer ni assessors, com correspon als ex-presidents de la Generalitat, a més del tractament vitalici de Molt Honorable.

La investigació s'ha trobat, des del principi, amb els entrebancs del PP. En un primer moment, Rajoy va dir que aquest era un cas 'contra el PP' i va recórrer a la teoria de la conspiració de la 'polícia de Rubalcaba', acusant el govern del PSOE i la policia de fabricar proves i manipular informes. El partit va demanar de recusar el jutge Baltasar Garzón, posteriorment inhabilitat onze anys per les escoltes, i finalment, quan van assumir la presidència del govern, Rajoy va destituir els màxims responsables de l'Oficina Antifrau, que són

els qui van obrir el cas Gürtel i el cas Nóos. A més, cal afegir que, des del 2009, trobem més d'una desena de morts relacionades amb el cas Gürtel, algunes en circumstàncies no gaire clares, com les de Rita Barberà, Miguel Blesa o el jutge Antonio Pedreira.

Més enllà del Gürtel

El cas Gürtel no va ser pas l'únic cas de corrupció al País Valencià. I, fins i tot, les trames Taula i Gürtel van competir entre si.

En l'operació Taula, els regidors del PP feien aportacions de seixanta euros cada mes i de mil euros abans de les municipals, que suposadament eren retornades en diner negre. Era, presumptament, una manera d'emblanquir diners rebuts de comissions d'empreses que pagaven il·legalment, a canvi de contractes públics.

Aquests diners il·legals sembla que servien per a finançar les campanyes electorals del PP valencià, però també per a l'enriquiment personal dels membres de la trama. Hi ha proves concretes d'aportacions irregulars de

les eleccions dels anys 2007, 2008, 2014 i 2015.

Suposadament, anava més enllà i s'estenia per municipis i institucions de tot el país, amb cinc caixes de diner negre que ingressaven desenes de milions d'euros de comissions en canvi de contractes públics. En total, hi ha més de vuitanta encausats, entre polítics i empresaris.

Els protagonistes de les trames, fins i tot, estan entrelligats. La Federació Espanyola de Municipis i Províncies entre 2000 i 2003, presidida llavors per Rita Barberà, va contractar a dit l'empresa de Francisco Correa per 1,3 milions d'euros i, posteriorment, va rebre regals per serveis prestats.

Per l'operació Taula, la Unitat de Delictes Econòmics i Financers (UDEP) va assegurar que el PP actuava com una 'organització criminal'. En la peça 5 del cas Gürtel, el Consell s'ha volgut personar per recuperar 250.000€. Per tant, un entramat, generalitzat, en què polítics i empresaris van cercar l'enriquiment personal a costa de les obres i els fons de tots els ciutadans. ■

La DO Catalunya ha canviat el disseny de la imatge corporativa i de les etiquetes. DOCAT

La DO Catalunya es renova per arribar a un públic jove

MONTSERRAT SERRA

Ha presentat algunes novetats, entre més, un canvi de disseny en el distintiu de control, i ha anunciat l'edició en paper de la sèrie 'Vinòmics'

La DO Catalunya, amb la majoria d'edat, comença l'any proposant-se nous desafiaments per a consolidar la marca i ampliar el mercat. És una DO que s'ha caracteritzat per donar suport a moltes activitats, especialment vinculades a la cultura. Una de les més aconseguir-

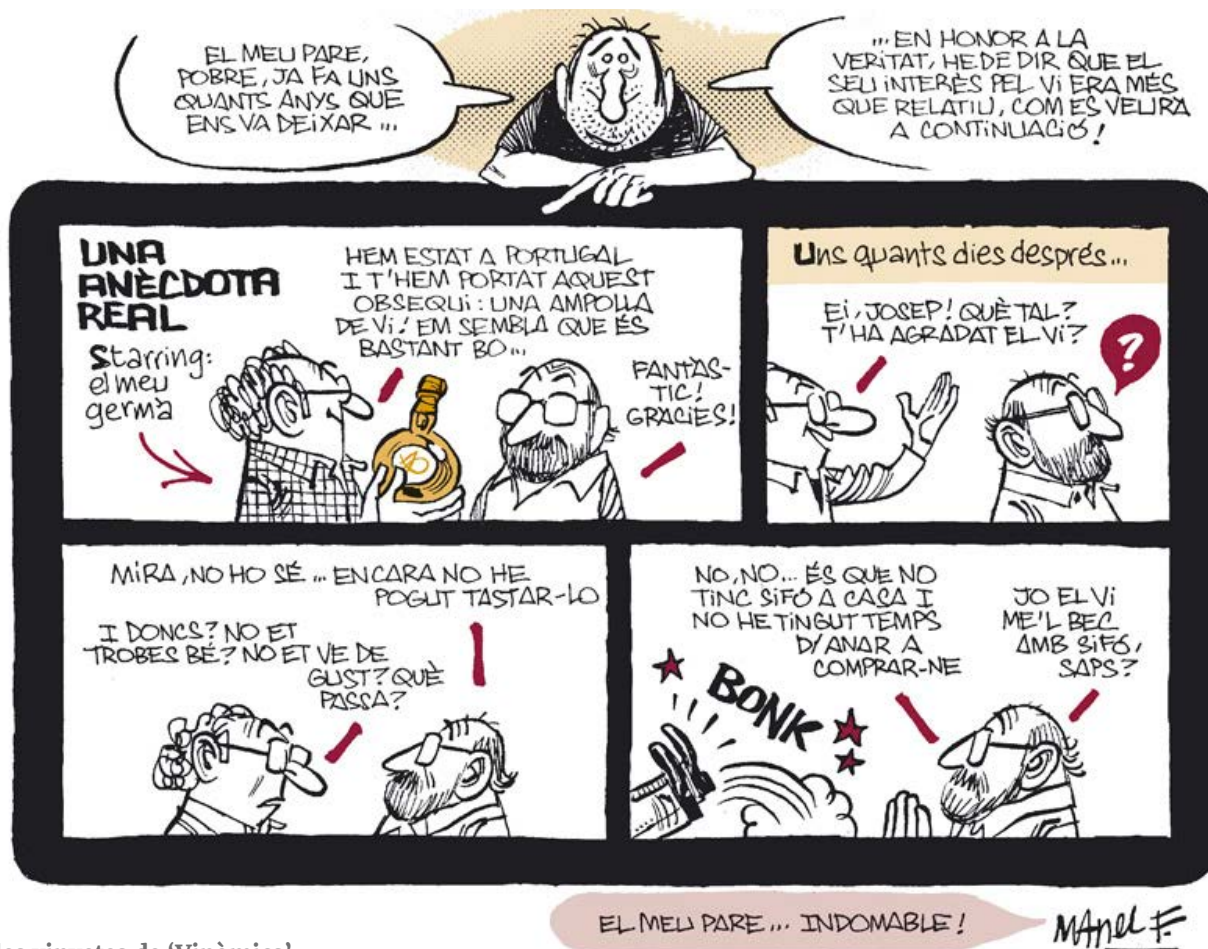
des, també per l'atreviment i singularitat de la proposta, és la sèrie *Vinòmics*: durant quinze mesos, la web de la DO Catalunya va publicar una història cada mes, escrita i dibuixada per un prestigiós ninotaire i relacionada amb el món del vi. Ara, el març, Norma editorial publicarà en un

volum aquests relats gràfics, que signen Albert Monteys, Manel Fontdevila, Oriol Malet i Miguel Gallardo, entre més.

Durant la conferència de premsa que es va fer al restaurant Casa Leopoldo del barri del Raval de Barcelona, també es va anunciar la creació d'un curtmetratge d'un dels relats gràfics de *Vinòmics*, el titulat 'Bohèmia', basat en el còmic de David Moranchó del mateix nom, i que passejarà per diferents festivals internacionals. El curt és dirigit

per Anna Petrus, produït per Jordi Comellas i protagonitzat per Roger Dalmases, Ferran Herrera i Bruna Cusí.

Una altra novetat destacada de la DO Catalunya és la renovació de la web i del distintiu de control, dissenyat per Xavier Bas, tot i mantenir el logotip. La intenció és acostar-se a un públic jove, per sota els quaranta anys, que ara prefereix altres productes (sobretot la cervesa) abans que el vi. Cercar maneres de trencar la imatge

Una de les vinyetes de 'Vinòmics'. DOCAT

encartonada o elitista que a vegades envolta aquest món i afavorir la idea que no calen accions cerimonioses ni grans coneixements per a triar una copa de vi per a compartir amb els amics o la família.

En la trobada amb la premsa, els responsables de la DO, encapçalats pel president, Xavier Pié Dols i el secretari, Anton Castellà, van donar algunes dades. Per a situar la DO: actualment ocupa una superfície de vinya de 42.985 hectàrees (que no són en exclusiva, però poden ser compartides amb altres denominacions d'origen); compta amb 226 cellers i 5699 viticultors. En l'àmbit de la comercialització, els darrers anys aquesta DO es troba estabilitzada al voltant

de seixanta milions d'ampolles l'any, de les quals un 50% són de vi blanc tranquil, un 40% de vi negre, i un 10% de vi rosat. El 55% de la producció total es destina a l'exportació.

La DO Catalunya va néixer l'any 2000 fruit de la pressió dels grans elaboradors per a tenir l'empara d'una DO que permetés de comprar raïm a tot el territori vinícola català, per no quedar circumscrits al sostre de producció d'una sola denominació d'origen. Actualment, bona part dels elaboradors que s'acullen a la DO Catalunya tenen aquest motiu com a principal. Però n'hi ha d'altres, de motius. Per exemple, que és la DO que té més varietats de raïm autoritzades,

La DO va néixer l'any 2000 fruit de la pressió per a tenir l'empara d'una DO que permetés de comprar raïm a tot el territori vinícola català

actualment trenta-cinc. Un exemple: la cooperativa de Capçanes, al Priorat, elabora un vi de pinot noir que porta el distintiu de control de la DO Catalunya, perquè a la DO Montsant (a la qual està inscrita) no és una varietat autoritzada. També hi ha alguns cellers d'alguns municipis que no pertanyen a cap DO, com és el cas d'Òdena o Esparreguera, que són DO Catalunya perquè no es poden emparar en cap altre. I encara hi ha una motivació més, de pes, que fa decidir alguns cellers a formar part de la DO Catalunya, i és la marca Catalunya, de cara als vins destinats especialment a l'exportació. Per la facilitat de situar el nom en el mapa. ■

7 DIES

{ La selecció de la setmana { 22-26 de gener de 2018

Dimecres 24.

Ernest Maragall: 'Cal contraatacar l'estat espanyol per darrere'

ALBERT SALAMÉ

Dilluns 22.Jordi Turull:
'Per molt que ella s'ho pensi,
Soraya no és la llei'

ALBERT SALAMÉ

Dilluns 22. Transitorietat:
una llei prudent per a encetar
un canvi radical dejuuias

CONSELLERIA D'HISENDA

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

AIXÒ PODRIA SER UN PRIMER D'OCTUBRE, DIMARTS

És evident que la constatació que Carles Puigdemont seria ratificat com a president de la Generalitat pel parlament de la tretzena legislatura ha desfermat el pànic a Madrid.

Fins a tal punt que ells han hagut de fer un pas més en la direcció de supressió de les llibertats, en el camí d'implantar la dictadura. Han intentat prohibir que el president del parlament opte per presentar un candidat. La interferència, brutalment il·legítima segons les seues lleis i tot –com ha reconegut el Consell d'Estat, ni més ni menys–, ha arribat a aquest extrem. I tot això per què?

—
No és una qüestió de personalismes, com alguns sostenen alegrement, sinó de legitimitats. Ahir em va sorprendre molt sentir la portaveu dels comuns parlant d'aquesta decisió com si fos un joc personal entre Puigdemont i Sáenz. Aprofundint la teoria abonada per alguns dels periodistes del règim, segons la qual el president de la Generalitat només mira per ell i és un obstacle per a Catalunya. Ara cal traure les urpes del PP de les institucions, deia la senyora Alamany poèticament. Com si doblegar-se a acceptar allò que diu l'ós que té les urpes –per continuar amb la imatge que ella usava– fos garantia de res.

—
I, naturalment, això no és cap qüestió de personalismes. Despús–ahir ho explicava

gràficament en una entrevista en aquest diari Joan B. Culla, un home que fa setmanes hauria preferit que Puigdemont fes un pas al costat, però que ara comprova que cada vegada que creix la pressió de l'estat es fa més i més difícil d'acceptar això. Ara la investidura de Puigdemont ha deixat de ser un gest polític cap a un diputat, el dirigent d'un partit o el cap d'un moviment, si és que mai ho havia estat. I ha passat a ser, sobretot després d'ahir, una qüestió de principis. Fins i tot de dignitat, si volen portar el debat a aquest terreny.

—
Perquè ara ja no hi ha en joc acceptar o no que el candidat Puigdemont puga ser votat. Ara hi ha en joc acceptar o no que el Parlament de Catalunya existeix i que els ciutadans de Catalunya poden decidir, a partir del vot expressat en unes eleccions. És a dir, el principi bàsic de qualsevol democràcia.

—
La maniobra de Soraya Sáenz, en aquest sentit, aclareix totes les coses que han passat aquests mesos, el gran intent de dissimulació del govern espanyol amb la voluntat d'amagar que el colp d'estat del 20 de setembre va ser

La maniobra de Soraya Sáenz de Santamaría clarifica el gran intent de dissimulació fet pel govern espanyol amb la voluntat d'amagar que el colp d'estat del vint de setembre va ser un colp d'estat

un colp d'estat. Per dissimular que això va ser així i que això va passar a l'Europa del 2017, el govern espanyol va haver d'acceptar de fer unes eleccions que volia –i esperava– tenir molt controlades, les del 21-D. Ho va fer pensant, de primer, que els partits independentistes no s'hi presentarien. Però es va equivocar. Pensant, després, que els partits independentistes no guanyarien. Però es va equivocar. I pensant, finalment, que els partits independentistes no serien capaços de mantenir la legitimitat del 27-S, del primer d'octubre i de la proclamació de la República. I es va equivocar novament.

Es va equivocar novament confiant que Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i la CUP no es posarien d'acord, pensant que els polítics triats per ocupar els càrrecs de responsabilitat tindrien més por de la presó que no pas decència i esperant que el president legítim del país es cansàs i acceptàs dòcilment la teoria que era una nosa. I quan res d'això no ha passat i ja no queden sinó dies perquè el món veja amb els seus ulls que Catalunya va reafirmar el 21-D allò que ells havien volgut matar amb el colp d'estat, aleshores s'han trobat forçats a apujar l'aposta i violar de manera més escandalosa i tot les pròpies lleis, les seues, per impedir el funcionament

normal d'una democràcia homologable, i els ha petat a la cara.

—

I ací és on som des d'ahir al matí. Ara el parlament ha de decidir què fa i estic segur que sabrà trobar la manera de convertir la ratificació del president Puigdemont en un gran pas endavant. Perquè no s'explicaria de cap manera una altra cosa, la qual, per força, hauria de significar que un dels tres partits es despenjàs del projecte republicà o fes figa. I perquè, en definitiva, el pànic del govern espanyol acaba de posar-nos en una nova situació de l'estil primer d'octubre, però a una setmana vista, només. Despullant completament quina és la intenció real i no confessable del PP i dels seus aliats, el PSC i Ciutadans. Que no és sinó posar fi a l'autonomia política de Catalunya, però d'una manera que siga presentable i acceptable davant la resta dels socis europeus –és a dir 'que se consiga el efecto sin que se note el cuidado', segons la coneguda expressió de Felipe V.

—

L'alternativa, per tant, és ben clara. I el seu pànic és el símptoma, difícil de discutir, que fins ara, i malgrat tots els errors i tots els problemes, ho anem fent bé. Tan bé que ja els hem obligat a arribar fins allà on no volien arribar i els hem tornat a deixar en fals.

Es pot tenir residència electrònica estoniana. E.G.

Estònia: una porta oberta que Catalunya pot explorar

Món L'e-República és un camí que, a parer de Puigdemont, ofereix algunes oportunitats als catalans en l'actual cruïlla històrica

PERE CARDÓS

La forma dels estats i el concepte de ciutadania no han deixat d'evolucionar des de la Grècia clàssica, quan els experts en situen l'origen. La ciutadania és, al cap i a la fi, l'estatus jurídic que permet a una persona de ser membre d'un estat. La concreció d'aquest vincle del ciutadà amb l'estat ha tingut formes diferents al llarg de la història, acompanyant l'evolució mateixa dels estats, els drets i deures, les formes institucionals i una legalitat

en mutació permanent. La revolució tecnològica, amb internet al centre, ha afavorit la globalització i, amb aquesta, ha esborrat o, si més no, difuminat el rigor de la territorialitat estatal. Territori i estat, pràcticament indissociables durant molts segles, són ara dos aspectes que poden no coincidir. Hi ha estats virtuals, microestats, ciutats estat i les formes no deixen de prendre nous camins inescrutats.

Una nova forma de sobirania

És en aquest procés de canvi i evolució constant que Estònia

La revolució tecnològica ha esborrat o, si més no, difuminat el rigor de la territorialitat

s'ha fet un nom com a meca de l'e-govern i les solucions administratives digitals. Un dels seus programes més impactants ha estat, precisament, el d'oferir una mena de ciutadania virtual als ciutadans de qualsevol país del món. L'anomenada e-Residency és una subversió total a les formes tradicionals de sobirania i de vinculació de les persones amb els estats, segons que han identificat experts com Jaak Erik Laja per Open Democracy. Des que es va activar fa poc més de tres anys, la ciutadania digital estoniana ha estat adoptada per vint-i-

Una targeta: la porta d'entrada a l'Estònia del ciberespai. E.G.

En molts casos, els serveis que ofereix l'e-Residency estan relacionats a la creació d'empresa i la gestió de negocis

set mil persones de cent quaranta-tres països diferents. Aquesta ciutadania virtual, que es pot adoptar amb una facilitat i rapidesa sorprenent, ofereix al nou ciutadà alguns serveis i facilitats que no tindria cap estranger.

El creixement de la comunitat i els serveis

La dada més sorprenent d'aquesta experiència és que el número de nous ciutadans virtuals de la República d'Estònia iguala –i alguns mesos, supera– la taxa de natalitat del país. El mateix govern va donar aquesta dada el juliol passat. Cada setmana hi havia una mitjana de 270 naixements i una mitjana de 269 nous ciutadans virtuals. El cas és que la ciutadania virtual ofereix un paquet de serveis i

facilitats que posen en qüestió les limitacions tradicionals de ciutadania. En molts casos, els serveis que ofereix l'e-Residency estan relacionats a la creació d'empresa i la gestió de negocis. Però també es facilita la tramitació de documents, la gestió administrativa i l'obertura de comptes bancaris, entre més. Amb tot, la participació política i el dret de vot queden exclosos del programa del govern estonià.

La sacsejada del Brexit

La capacitat d'aquest model de trencar les formes tradicionals s'ha vist recentment amb el procés de sortida del Regne Unit de la Unió Europea. Les prestacions del programa e-Residency han ofert a les empreses britàniques de

mantenir-se dins de la Unió Europea i poder continuar operant en el mercat comú europeu sense les restriccions d'una companyia de país extracomunitari. Tant és així que Estònia hi va veure una oportunitat per a captar inversió i múscul econòmic i va dedicar un apartat del programa específicament al Brexit.

Moneda específica?

L'evolució d'aquest format de ciutadania pot ser encara més gran si Estònia és capaç finalment d'impulsar una criptomoneda pròpia, l'Estcoin, tal com explica el director gerent de l'e-Residency, Kaspar Korjus, en un article recent. De moment, la moneda no té el suport del Banc Central Europeu, que prohibeix que els estats membres de la UE tinguin monedes –virtuals o no– que puguin competir amb l'euro. Per tant, l'estat estonià no dona caràcter oficial al projecte d'Estcoin. Korjus considera que la moneda que impulsa no ha de competir amb l'euro, sinó que pot ser complementària. Si aconsegueix alguna mena de reconeixement oficial per al projecte, l'Estcoin pot transformar encara més la noció de sobirania en el marc europeu.

L'e-República, al programa de Puigdemont

El model d'Estònia és observat per uns quants països que poden aprofitar la flexibilitat que els ofereix la seva dimensió per explorar en el terreny de la ciutadania digital. És una idea que no ha passat per alt al president Carles Puigdemont, que, coneixedor de les tendències més

Entre més aspectes, Puigdemont proposa de dotar la ciutadania d'una identitat digital catalana autogestionada

Són finestres que s'obren i que poden oferir oportunitats i solucions als impediments viscuts aquests últims mesos

avançades en aquest camp, ha portat al programa electoral de Junts per Catalunya una proposta concreta per a avançar en aquesta direcció: l'estat digital. Ho presentava així: 'La principal força del procés de construcció d'un nou "estat digital" també és la gent, i això implica que hem d'apostar, en el present i futur de la nostra ciutadania, per assolir com més aviat millor una ciutadania digital plena, invertint en la formació digital i STEM (acrònim de ciència, tecnologia, enginyeria i matemàtiques, en les seves sigles en anglès) dels nostres ciutadans, apoderant-los tecnològicament i digital, i vetllant pels seus drets i deures digitals.'

Ciberseguretat i moneda digital catalana

I afegia aquestes consideracions: 'Hem de dotar la nostra ciutadania de les eines per a innovar en un món digital i hem d'endegar la constitució d'un estat veritablement modern, la primera República nadiua digital, l'e-República, una nació digital i intel·ligent de referència internacional, dibuixant una proposta innovadora de república digital del segle XXI que defugi del

vell concepte d'estat analògic del segle passat, un país modern i atractiu que abandoni el vell concepte de "l'estat sóc jo" per passar a "l'estat sou vosaltres (els ciutadans)".' Entre més aspectes a desenvolupar, Puigdemont proposa de dotar la ciutadania d'una identitat digital catalana autogestionada; aprovar una llei catalana de drets i deures digitals; fer de Catalunya un país cibersegur, musclant l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya; i fomentar la creació d'una moneda digital catalana.

Una petita incursió

Abans de la suspensió de les institucions democràtiques amb el 155, el govern de la Generalitat va anunciar que volia crear un programa de residència digital inspirat en el model estonià. Concretament, la Generalitat havia previst d'oferir un certificat de residència digital a les empreses de tot el món que volguessin operar a Catalunya sense haver-se d'establir físicament al país. De moment, el govern no preveia d'ampliar aquesta mena de certificat al concepte de ciutadania pensada per les persones físiques com ha fet Estònia. Per

tant, la proposta del govern se circumscribia en l'àmbit de la dinamització econòmica.

Oportunitats per al govern a l'exili?

L'evolució del programa es-tonià de ciutadania digital i de les rèpliques que pugui tenir en altres països en un futur pròxim pot acabar transformant els vincles dels ciutadans amb els estats. Actualment, aquesta relació està molt vinculada al lloc de residència, encara que les migracions i les limitacions imposades pels estats tradicionals provoquen situacions de reconeixement transitoris i temporals. L'actualització dels estats en el marc de la globalització pot portar a desvincular la ciutadania de l'estatalitat pensada des de la territorialitat. Com pot aprofitar aquesta dinàmica la Catalunya actual, amb un president i mig govern a l'exili? La imaginació i les exploracions poden portar a molts camins inexplorats. Per exemple, quan es qüestiona la capacitat de governar el país des de la distància, el model estonià ofereix algunes respostes amb la seva implementació d'administració digital.

Opcions per a explorar més enllà

Més enllà de la situació conjuntural actual, la dimensió i les característiques de Catalunya li permeten d'optar clarament per formes modernes administratives, de promoció econòmica i, sobretot, de ciutadania. Estònia es va poder repensar de bell nou en el moment d'accedir a la independència. I amb pocs anys ha esdevingut la referència europea i internacional en el desenvolupament digital i les noves formes d'administració flexible i àgil. Podrà la República Catalana esquivar el problema del control del territori a partir de virtualitzar l'estat, baldament sigui de manera temporal? També pot ser un camí a explorar per l'absència d'entitats financeres que protegeixin els comptes del govern o dels ciutadans catalans. Què passaria si la Generalitat obtingués la capacitat d'operar des dels bancs estonians? Tot plegat són finestres que s'obren i que, segons l'evolució que tingui el conflicte amb Espanya, es poden explorar i poden oferir oportunitats i solucions als impediments viscuts aquests últims mesos.

UNA ORGANITZACIÓ CLANDESTINA?

PERE CARDÚS

Els Mossos d'Esquadra presenten honors al president del parlament, Roger Torrent. ALBERT SALAMÉ

«L'independentisme no té força repressiva. Ni tan sols coercitiva. Per tant, ha de fer com el judoka i aprofitar la força de l'adversari per fer-lo caure»

L'ocupació no és cap secret. No cal pas ser gaire viu per a veure'n la dimensió i els efectes. Les patètiques accions policiaques per a descobrir un hipotètic retorn del president Puigdemont al país en són una prova gràfica evident. Tornen a fer el ridícul com van fer en la persecució de les urnes. I no saben que la capacitat tècnica i logística perquè Puigdemont es planti davant el faristol del parlament quan el president Torrent digui el seu nom és més que garantida. Això no depèn de les seves aventures de Mortadel·lo i Filemó. En uns altres aspectes poden guanyar-nos, però en aquest terreny els podem deixar en ridícul quan vulguem. Amb tot, aquesta persecució per terra, mar i aire fa més evident encara l'estat d'ocupació de Catalunya.

La repressió tampoc no és cap secret. Quatre catalans a la presó per haver defensat la democràcia. Cinc membres del govern a l'exili, entre els quals tot un president. Desenes d'encausats en un macroprocés polític conduït per tribunals polítics per raons polítiques. Centenars de batlles encausats i cridats a declarar per haver fet la seva feina. Desenes de mestres d'escola amenaçats per haver explicat la vida als alumnes. Funcionaris a qui es prohibeix la llibertat d'expressió als seus llocs de feina. Aquests i tots els casos que farien un rengle que no s'acabaria mai. El volum de la repressió no és gens negligible.

El resistencialisme era la malaltia infantil de l'independentisme, que diria aquell

No tenim estat, d'acord, però sembla que tampoc no tinguem institució. L'hem recuperada o no?

La resistència és un enigma. És cert que hem fet protestes, concentracions, cartes i hem votat en unes eleccions imposades. Però s'ha construït una resistència com cal? Hem entès la naturalesa autoritària de l'estat espanyol? Som conscients dels anys que ens tocarà viure? Hi ha ningú que encara esperi una resolució màgica de tot plegat? O, encara pitjor: hi ha ningú que pensi que podrem anar fent la viu-viu? No parlo de resistencialisme, eh, que quedi ben clar, això. El resistencialisme era la malaltia infantil de l'independentisme, que diria aquell. Parlo de resistència. D'interioritzar que les coses no passaran soles perquè som així de bonics. Ni tan sols perquè hi hagi més diputats republicans que monàrquics. Per desgràcia, la democràcia –en el sentit de més vots per als uns que per als altres– hi pinta ben poc, en aquest conflicte.

Organitzar la resistència vol dir preparar-se per a la victòria. Tenir mentalitat de victòria. Que l'estat colpejaria ben fort, ja ho havíem d'haver previst. Ara cal dreçar una estratègia de victòria que exigeix assegurar algunes coses abans de fer el valent. Quin és el pla d'actuació en el terreny de la banca i el sector financer? Com es curtcircuitarà el xantatge de Fainé, Nin i companyia quan s'hagi de fer un nou assalt? Com s'exercirà el control del territori si els Mossos d'Esquadra tenen unes limitacions ja comprovades? Serem prou vius per a no tornar a posar els diners del govern a la Caixa i al BBVA? És a dir, tindrem un pla clar i eficaç per a evitar el bloqueig financer que va fer tremolar tot el govern? I què farem amb el dogal que TV3 duu lligat al coll sistemàticament?

N'hi ha que parlen d'anar construint República. Com si fer lleis d'emergència residencial o contra la pobresa energètica no fos un camí explorat. Com si 'ara sí que ens plantarem'. No, si jo no dic que no s'hagi d'avançar per tots els camins. Ja em sembla bé parlar més de República en contraposició amb la monarquia podrida d'Espanya. Però em preocupa que de tant parlar de República no ens acabem oblidant de la independència. Oi que m'enteneu? No hi ha res a fer sense independència. Per tant, no deixem de banda, en els grans debats constituents, que la independència no la tenim encara. No fos cas que venguéssim la pell de l'ós abans d'haver-lo caçat. Que ja sabem què passa després. La memòria és recent en aquest cas.

Per què ho dic, tot això avui? Hi ha senyals que em preocupen. Sento gent que parla de sobirania, però que no acaba de veure que acceptar el vet polític-judicial espanyol a la investidura de Puigdemont és la primera gran derrota de 'construir República'. Es pot saber per què el president del parlament, la segona autoritat del país, ha de pagar de la seva butxaca un viatge a Brussel·les? M'és completament igual què dirà Ciutadans i tota la tropa. Com si Torrent vol anar a visitar el conserge del Parlament Europeu per saber a quina hora obren la porta. No tenim estat, d'acord, però sembla que tampoc no tinguem institució. L'hem recuperada o no?

L'independentisme ha de fer com el judoka i aprofitar la força de l'adversari per fer-lo caure

El camí és imprevisible, però la mentalitat ha de ser aquesta que hem explicat. Intel·ligència i caràcter

Es pot saber per què no hem posat més seguretat al president? No som capaços de pagar uns guardaespalles que cobrin per fer la seva feina? Com pot ser que se li acosti un fatxa amb aquesta facilitat en un local públic? En som conscients, del risc que hi ha? Quantes caixes de solidaritat hi ha? Es pot coordinar una mica millor tot això? Hi ha un servei d'advocats per a qui tingui problemes o dubtes relacionats amb la seva actuació en favor de la República? Els advocats dels presos i dels exiliats tenen una coordinació política o van tots a la seva i sense cap coherència política? Les renúncies són fruit d'una estratègia col·lectiva?

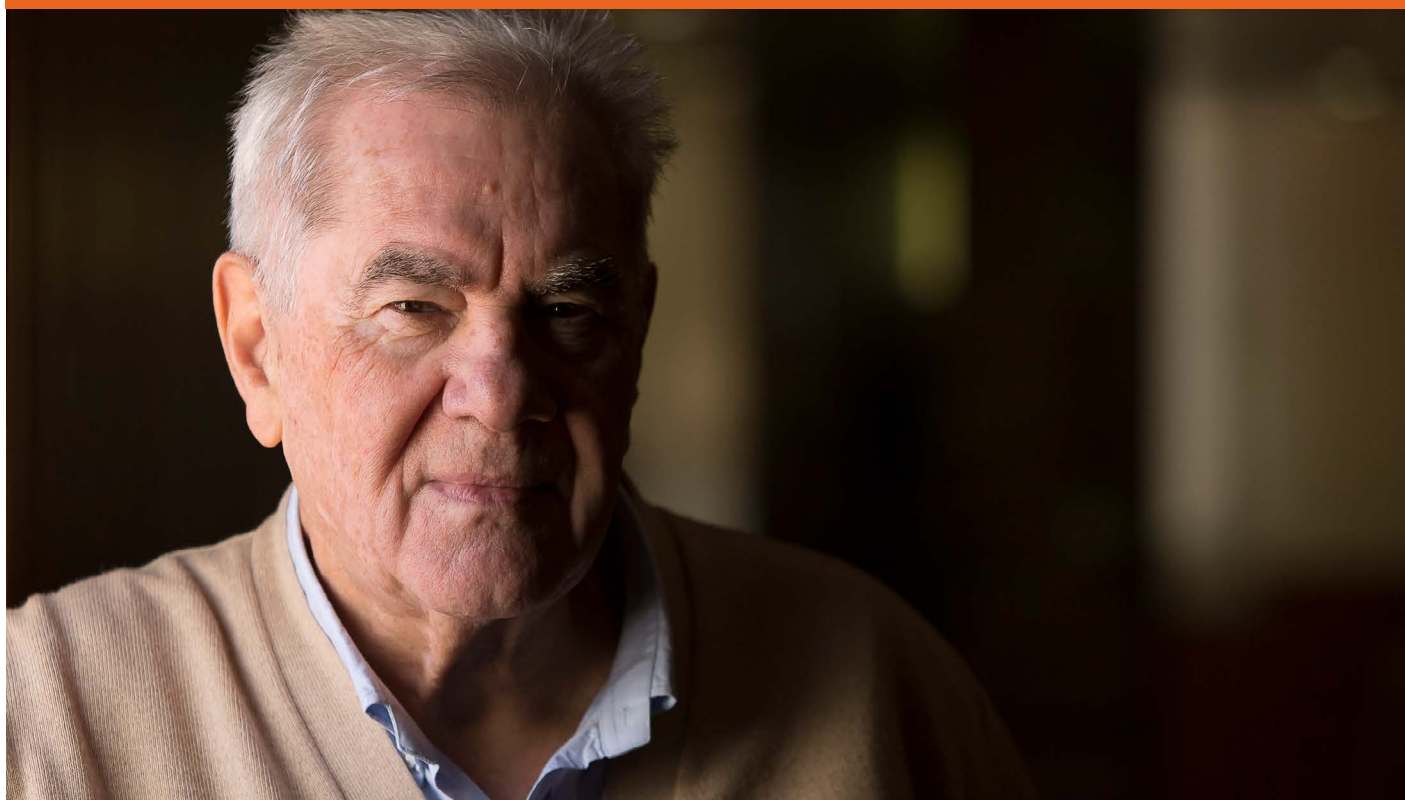
Sóc ben conscient que hi ha gent treballant per salvar la situació. Tinc constància de persones organitzades que hi deixen la pell, el sou i el temps. En alguns casos, també la salut. Però volem dir que no cal posar-hi ordre, a tot plegat? Volem dir que no s'hauria d'haver fet ja un acte en un estadi ben gran amb tots els represaliats al centre? No us sembla que caldria aprofitar la potència de la seva repressió perquè els rebotés en contra? L'independentisme no té força repressiva. Ni tan sols coercitiva. Per tant, ha de fer com el judoka i aprofitar la força de l'adversari per fer-lo caure. I això no es fa sense una organització eficient, amb objectius clars i, si cal, clandestina. Més enllà –o a més a més– de les institucions. Llegim Jan Karski i la seva Història d'un estat clandestí. Aprofitem la història i les lliçons que ens ofereix.

Podem tocar de peus a terra? Prenguem consciència d'on som. Enganyar-se és la primera passa del viatge al fracàs. No viurem un retorn a l'autonomia, ni un 'anar fent República' des de les institucions. Hi ha un estat autoritari disposat a fer servir la força contra la voluntat del poble català. Tampoc no sé si hi ha la disposició ni les condicions per a un retorn al 3 d'octubre que permeti de fer ara allò que s'havia d'haver fet aleshores. El camí és imprevisible, però la mentalitat ha de ser aquesta que hem explicat. Intel·ligència i caràcter. ■

ERNEST MARAGALL

‘Cal contraatacar l’estat espanyol per darrere’

Entrevista al diputat d’Esquerra Republicana sobre les raons d’una independència no efectiva i els mesos que vindran

ALBERT SALAMÉ

PERE CARDÓS

Setanta-cinc anys i en plena forma. Ernest Maragall va deixar anar un discurs com a president de la mesa d’edat del parlament que encara ressona entre orella i orella d’alguns diputats. Diu que hauria de ser un jubilat normal, però que l’excepcionalitat del moment l’ha fet tornar a la primera línia institucional. Diputat d’un parlament excepcional per Esquerra Republicana,

Maragall posa la seva experiència i el coneixement dels mecanismes del poder al servei del projecte de República Catalana. En aquesta entrevista, analitza per què som on som i com creu que cal encarar els mesos que vénen. Parla del combat entre la força de la majoria democràtica i la força de l’estat amb tots els seus instruments. I diu que la sobirania és com un múscul que cal entrenar per enfortir-lo.

—Per què no s’ha aconseguit la independència?

—Jo crec que ens sentim força independents. En el sentit més profund. Que no és el sentit pràctic i institucional del poder polític. Però ens sabem en condicions de governar-nos i ser allò que som. I des d’allò que som, projectar-nos com a país en el millor sentit. I en el procés d’aconseguir això, que era una

Si ho fem bé, la república caurà com una fruita madura

Ens hem acostumat massa a no tenir estat

aspiració i ara és una consciència, hi ha també un aprenentatge d'allò que hem aconseguit i del camí que encara ens falta fer. Segurament és per això que el terme 'independència' ha anat deixant pas al terme 'república'.

—La consciència és important. Però per a resoldre una situació preocupant cal que la República sigui real...

—D'això es tracta. De portar-la a la pràctica. Passa que no n'hi ha prou de proclamar-la, dir-la o saber-la, sinó que efectivament hem de construir república. Hem de construir societat, un model de relacions, un model de capteniment institucional, d'equitat interna i de distribució de poder a casa nostra. I tot això vol dir república. Hem de pensar què vol dir educació, què vol dir justícia... I d'això, en tenim molts elements i molts indicis, però ens falta molta concreció, canvis i transformacions.

—Sense desconexió formal i real, ja sabem que no ho permeten des de Madrid, tot això. Aquesta experiència ja la tenim.

—És contra això que una part significativa de la societat ens hem rebel·lat. Tot això ve de lluny. La proposta federal que portava el segon estatut –si voleu, amb un punt d'ingenuïtat i d'optimisme excessiu– ja venia de la constatació de la degradació del primer. Si es repassen les sentències del Tribunal Constitucional dels anys noranta, són l'evidència que aquell presumpte punt de partida no era punt de partida de res sinó que era punt de retrocés. Quan la societat catalana va reaccionar el 2010, ho va fer des de la intuïció i la consciència que s'havia acabat una determinada manera d'entendre la relació entre Catalunya i Espanya. Aquella que es basava en l'acord petit –o no tan petit–, en el mercadeig, en l'intercanvi de favors. I s'obria un període que tractava d'una altra cosa que era poder real, autogovern en profunditat i, al capdavant, república.

—En feu un balanç clarament positiu?

—Des d'aleshores, l'evolució ha estat positiva. S'ha construït i s'ha projectat

pensant en futur. El país sap que la república no es proclama un dia, sinó que es construeix cada dia amb els recursos que tens a les mans. En aquest moment, en tenim pocs perquè estem intervinguts, controlats i limitats. És molt important d'alliberar-nos d'aquest primer dogal. I ser amos de la nostra capacitat de decisió. I, un cop alliberats d'aquest dogal, decidir com utilitzem aquest marc insuficient però real de poder per construir república. Si ho fem bé, la república caurà com fruita madura. Però l'hem de conrear, l'hem de regar, l'hem d'enfortir, l'arbre ha de créixer sa i fort, ha de fer arrels... Per això ara parlem d'ampliació. Ara tenim tota la informació. Tenim l'1 d'octubre i el 21 de desembre. Ho sabem tot. Ara cal ser capaços de demostrar que n'hem après i som conseqüents.

—Això que sabem és que tenim la majoria però no tenim la força?

—Tenim una majoria. I no tenim una força d'estat. És obvi. Aquesta no la tenim. Però tenim la força democràtica d'una majoria significativa de la població. I amb la consciència que, per convertir-la en força real, l'hem d'ampliar. Una manera de contrarestar la força de l'estat és per la via democràtica de l'ampliació de la majoria republicana. I aquest és el missatge que tenim damunt la taula i l'autoexistència nostra. Ja no és tan sols la mobilització, ni la manifestació, la indignació o afirmació. Ara és construcció. Vol dir governació; vol dir parlament; vol dir societat... Que aquesta societat que ha anat per davant nostre aquests vuit anys, ara hauria d'estar al nostre costat i mantenir-se activa. I això vol dir fer política, en definitiva.

—Els catalans sabem conjugar el llençatge del poder?

—És una bona reflexió. Ens hem acostumat massa a no tenir estat. I a delegar inconscientment o a tenir un grau de renúncia implícita real perquè hi ha un determinat tipus de decisions que no preniem nosaltres. Això és també un aprenentatge. Diria que aquests anys

*La sobirania
és com un múscul
que s'enforteix
exercint-la*

Maragall diu que hauria de ser un jubilat normal, però que l'exceptualitat del moment l'ha fet tornar a la primera línia institucional. ALBERT SALAMÉ

han servit també per a ser més conscients de tot allò que es decideix sense nosaltres i, tot sovint, contra nosaltres. Per tant, ser estat vol dir prendre decisions que fins ara no havíem pres. I això té efectes no tan sols sobre la institució i l'ens abstracte i global, sinó en l'acció diària de la nostra societat. Hi ha milers de coses per a encarar i resoldre en el terreny de la desigualtat, la injustícia, l'administració eficient... Podríem fer-ne una llista força llarga.

—Voleu dir que s'és sobirà exercint la sobirania?

—Sí. Amb la consciència que no és mai absoluta. La independència i la sobirania no són conceptes estàtics. La independència és una espècie d'aspiració, més que no pas una realitat institucional, en aquest món global. I la sobirania sí que ha de ser una part conscient del nostre projecte. La volem tota per a poder-la compartir. Bàsicament, amb el nostre entorn europeu. Una Unió Europea que ara no ens agrada i que no acceptem tal com és, però que ens necessita. Podem ser-ne un factor de regeneració i cons-

trucció. La sobirania és com un múscul que s'enforteix exercint-la. Necessita entrenament, aplicació diària i constant.

—La primera llei que es faci al parlament serà suspesa automàticament pel Tribunal Constitucional. Es digui llei de pobresa energètica o com es digui...

—Podem fer-nos totes les hipòtesis negatives que vulguem.

—No són hipòtesis. Són realitats viscudes fa pocs mesos. Són realitats d'aquest aprenentatge...

—Però aquesta és la lliçó d'aquest passat immediat. Hem de saber-la i hem de saber actuar sense repetir els mateixos plantejaments i la mateixa manera de concretar-ho. Hem d'actuar d'una manera més intel·ligent i eficient. Que tindrem punts i moments en què l'estat blocarà la nostra acció? Molt probablement, sí. I què? Quina és l'alternativa? Deixar de fer-ho? O l'única alternativa és la confrontació directa? No dic que no hi hagi un moment que no calgui expressar-se més físicament. Però serà perquè haurem reunit prou força ampliant el

concepte de república i tindrem la força democràtica que ens permetrà d'encarar la força de l'estat. Abans d'aquest moment, crec que hi ha molta feina, que són aquests milers de vies de construcció de la república que ens poden enfortir.

—Hem anat massa de pressa?

—Massa de pressa? No! I ara!

—Si després del referèndum i del 27 d'octubre encara som en la pantalla d'ampliar la base, potser hi va haver precipitació?

—Tot això forma part d'aquest construir república. Fins fa un temps, l'única part de la societat que havíem vist era l'activa, implicada i motivada pel projecte republicà. Fins al punt que podia semblar que estàvem sols. I ara hem constatat que l'acció de l'estat i dels seus representants, més legítima o menys, els ha permès d'edificar una certa barrera de contenció. I també existeix. És una part de nosaltres mateixos. Forma part també de l'aprenentatge. No l'hem de rebutjar ni confrontar. És una part del nostre país. Un projecte que calgués

construir-lo contra o sense la part de la societat catalana que el 21 de desembre va votar opcions no republicanes, seria un projecte erroni i frustrat. I contradictori amb el concepte de república.

—**Estem empatats?**

—Es pot dir que estem empatats sociològicament en una determinada expressió electoral.

—**I en la confrontació de poder?**

—En el sentit estricte, guanyen ells perquè tenen més instruments de poder real. Quan jo era jove parlàvem dels poders fàctics. Ara també podem parlar no solament de l'estat, com a poder real i com un Deus ex machina, sinó també d'una colla de poders que inclouen les institucions, el poder econòmic, el poder mediàtic... I aquí no hi ha equilibri amb nosaltres. Aquest combat no ens afavoreix. En canvi, si bé estem empatats electoralment, no estem empatats en força social, en iniciativa, en qualitat democràtica, en consciència d'objectiu perseguit. En tot això guanyem nosaltres. I aquest avantatge l'hem de saber aprofitar. Són uns actius que el procés definit per l'1 d'octubre, el 27 d'octubre i el 21 de desembre ens diu que cal aprofitar. Ho veig com una conquesta i una consolidació i no com un avenç i retrocés. Que hi ha un moment que ens vam poder fer la il·lusió que havíem arribat? Bé, d'acord. No hem arribat. No hem culminat el cim. Bé... molt bé. Però no baixem la muntanya. No tornem al camp base.

—**Som en un camp avançat, però sense poder culminar.**

—Efectivament. Som en un camp molt avançat.

—**És permeable aquest mur de contenció que han alçat aquests últims mesos?**

—Pot tenir l'aparença d'impermeable. Però jo crec que és superficial i provisional. És construït sobre una barreja de manipulació i populisme. Aquests dies he dit que Ciutadans és la nova expressió del lerrouxisme, però modern, sofisticat i eficient. Hi ha una realitat

Maragall posa la seva experiència i el coneixement dels mecanismes del poder al servei del projecte de República Catalana. ALBERT SALAMÉ

sociològica que no es pot bandejar. Però aquest mur també ens diu que nosaltres havíem deixat de fer una part de la tasca republicana. Hem parlat molt d'un sol poble i de la cohesió social. I ho havíem aconseguit en certa mesura. Però quan aquests anys una majoria activa de la societat ha fet deu passes endavant, l'altra part no l'ha seguit. O no hem sabut aconseguir que ens seguís.

—**En aquest discurs de 'un sol poble' es podia comptar amb el PSC fa un temps. Això també ha canviat. Perquè no fa el discurs i perquè ja no és un partit central...**

—El partit central ara és Esquerra. O va pel camí de ser-ho. Comença a ocupar l'espai electoral, però sobretot l'espai en termes sociològics i de penetració, integració i obertura. I ni tan sols per la incorporació de sensibilitats ideològiques, sinó en termes de penetració social. El terreny que abandona un partit sempre l'ocupa un altre. En aquest

moment hi ha un buit evident a l'altra banda, al centre-dreta. Aquest és el problema del fil Convergència, PDECat, Junts per Catalunya, per entendre'ns. A la banda de l'esquerra, hi ha un relleu efectiu. Esquerra Republicana pot tornar a ser la que va ser als anys trenta. Però amb molta més potència i capacitat de projecció republicana.

—**Per què defensa la independència, Ernest Maragall? O us estimeu més parlar de República...**

—És molt evident que tots ens estimem més parlar de República. Jo sempre he dit que no era independentista, sinó partidari de la independència. I ara puc dir que no sóc partidari de la República, sinó que en sóc convicte. Perquè em sembla que el règim a què ens hem vist inevitablement lligats ha mostrat les seves pitjors característiques fins al límit. No descarto que el nostre projecte sigui capaç de desvetllar i fer canviar el monstre. I que Espanya decideixi de

*No hem fet el cim,
però no tornem al
camp base*

canviar de caràcter. No ho descarto. Però és un futurible absolutament incert. La via que ens hem de plantejar els catalans és la República. Els espanyols, també. Però nosaltres tenim el projecte definit, hem caminat i avançat. I no tenim cap necessitat d'esperar ni encara menys de renunciar. Si nosaltres som conseqüents i ho fem bé, la nostra república pot arrossegar la seva. Això ho ha d'entendre Podem. I ho ha d'aprofitar, en lloc d'obstaculitzar-ho.

—Construir república deu incloure investir el president que vulgui la majoria...

—Això sembla gairebé una redundància. Per això és majoria.

—Sí, és clar. Però hi ha una ingerència política i judicial que vol impedir-ho.

—En tenim tantes, d'ingerències, i tenim una democràcia tan intervinguda, tan limitada i tan escapçada... Tenim les institucions i els líders a la presó o fora del país. I els que han sortit de la presó tenen la llibertat d'expressió limitada. La ingerència és total. Hem de prendre decisions amb independència d'això, però hem de prendre decisions. I hem de fer funcionar el país. Ha d'haver-hi govern i president. I una majoria activa en aquest context i amb aquestes condicions.

—Voleu dir que cal renunciar al lideratge que es va votar el 21-D per a poder governar?

—No hem de renunciar absolutament a res. Per què hem de renunciar? Qui ha de renunciar? Hem de saber-ho fer bé. I el president Puigdemont ha de ser conscient —i diria que ho és— d'aquesta circumstància i de l'interès general del país. I espero que tots sabrem prendre decisions, començant per ell mateix. Però d'acord i amb complicitat amb la majoria parlamentària de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i la CUP, per cert.

—En el camí que proposeu, la gent no pot esperar gaires concrecions a curt termini.

—No, no, no... Jo sí que espero concrecions.

—Quines?

—La feina d'aquesta majoria parlamentària i del govern que se'n derivi és formular un programa de construcció republicana i fer-ho amb la complicitat activa de la ciutadania que ha estat protagonista fins ara. No es tracta de dir: 'Deixeu-nos, que ara ja farem política nosaltres.' No, no, no. Aquestes concrecions són urgents i hem de ser capaços de formular-les. Però la societat les ha de fer seves. I les farà seves si participa a elaborar-les.

Ernest Maragall parla del combat entre la força de la majoria democràtica i la força de l'estat amb tots els seus instruments. ALBERT SALAMÉ

—I tot això ho voleu fer sense fer nous màrtirs. Però el fabricant de màrtirs no pensa afluir.

—Sí, això és cert.

—És un equilibri molt difícil.

—Exactament. I forma part de l'escena en què ens movem. En aquest sentit, haurem de saber fer valer la nostra articulació europea. No tan sols els nostres representants institucionals europeus. Sinó una acció molt més constant i profunda en les societats europees. Els estats europeus són socis del mateix club que l'estat espanyol. I no els mourem fins que no hi hagi novetats efectives. O fins que no hi hagi una evidència democràtica molt més esclatant que la que tenim. Però hi ha una evolució evident de la comprensió per part de la societat europea. De l'opinió pública. Hem de collar Europa per darrere. I una altra cosa que hem de fer és contraatacar per la rereguarda.

—Què voleu dir?

—Cal contraatacar l'estat espanyol per darrere. Ara podem dir allò de 'no hi ha demòcrates a Espanya'. I no és veritat que no n'hi hagi. No són organitzats o no són articulats entorn d'aquesta qüestió. O els que ho són en un sentit, quan s'encaren a la nostra qüestió, deixen de ser-ho. I aquesta és també una feina que hem de fer. No pas la cosa típica ingènua d'anar a fer pedagogia. No, no. Hem d'anar a fer política. I hem d'anar a expressar quina concepció d'estat per a Catalunya defensem i quin interès té això per als ciutadans catalans i espanyols. Així com hem d'anar a Europa, hem d'anar a Sevilla, a la Corunya, a Oviedo i a Albacete. A tot arreu. I anar-hi tranquil·lament. Amb un cert grau d'atreviment i amb la nostra concepció republicana. No hem d'anar a demanar permís ni a mercadejar.

—Això ho coneixeu en primera persona.

—Força. Si ara em dediqués a fer memòria de les reunions amb els companys del Partit Socialista Obrer Espanyol durant la negociació de l'estatut el 2005 i el 2006, amb el senyor Rubalcaba, el senyor

Blanco i el senyor Iceta... Deixem-ho aquí. És perfectament descriptible. Tot allò ha servit per al desvetllament real de la societat catalana i la consciència que hi havia la possibilitat d'una altra cosa. La república. I és aquí on som ara. A Espanya no hem d'anar-nos a explicar, a demanar permís ni a fer-nos perdonar. Cal anar-hi per explicar fins a quin punt els interessa seguir el nostre exemple. Amb tot el respecte i sense immodèstia.

—Ara parlàveu d'experiències personals amb un evident valor històric... Una figura de la vostra dimensió què farà ara?

—Una figura de la meua dimensió? Quina dimensió? Jo no tinc cap dimensió especial. Sóc un ciutadà més...

—Una bèstia política.

—Jo tinc el que tinc. I l'única cosa que tinc són setanta-cinc anys. Això és l'única cosa que tinc.

—I una determinada experiència.

—Com tothom. A setanta-cinc anys, tothom té experiència. Tres quarts de segle d'experiència. I no serveix gaire de res si no sabem projectar-la endavant amb intel·ligència. Més aviat hi ha el risc que quedi presoner de la meua nostàlgia i la meua experiència, precisament. I això que fem és alliberar-nos de l'experiència col·lectiva. Oi que estem en una emancipació? Doncs jo m'haig d'emancipar de la meua experiència.

—Experiència que heu decidit de posar al servei de la República tornant a primera línia institucional...

—Això és anecdòtic. Però és una anècdota gravíssima. Perquè es correspon a una situació d'excepcionalitat que no ens permetia pas quedar-nos a casa. Però ser-hi avui també vol dir deixar de ser-hi demà. Absolutament. Si aconseguim la meitat d'això que ens proposem i podem parlar de normalitat, aquesta normalitat implicaria que jo fos un jubilat normal. Mentre no hi hagi aquesta normalitat, jo no puc ser ni massa normal ni massa jubilat. ■

No sóc partidari de la República; en sóc un convicte

No hem de renunciar absolutament a res

El president Puigdemont abans de la seva intervenció a la conferència de la Universitat de Copenhaguen. ACN

‘Quina autoritat moral li queda, a Europa?’

Des de Copenhaguen Crònica de l'acte de Carles Puigdemont a la Universitat de Copenhaguen

ANDREU BARNILS

‘Saps què passa aquí, a Dinamarca? Que la gent compleix les normes. No les vulnera ningú. I el Tribunal Constitucional no és gens polititzat. I allò que diu s'accepta. I punt. Per això quan veuen que els catalans incompleixen la llei i no fan cas del Tribunal Constitucional, els danesos no hi fan bona cara, no. No ho veuen clar. Tot just ara comencen a entendre que el seu Tribunal Constitucional i el nostre no

tenen res a veure. I que la seva democràcia i la nostra, tampoc.’ Són paraules d'un estudiant català que fa anys que està a Dinamarca, casat amb una danesa, i que ha assistit al debat entre Carles Puigdemont i professors del Departament de Ciències Polítiques de la Universitat de Copenhaguen. I que en surt prou content, de com ha anat.

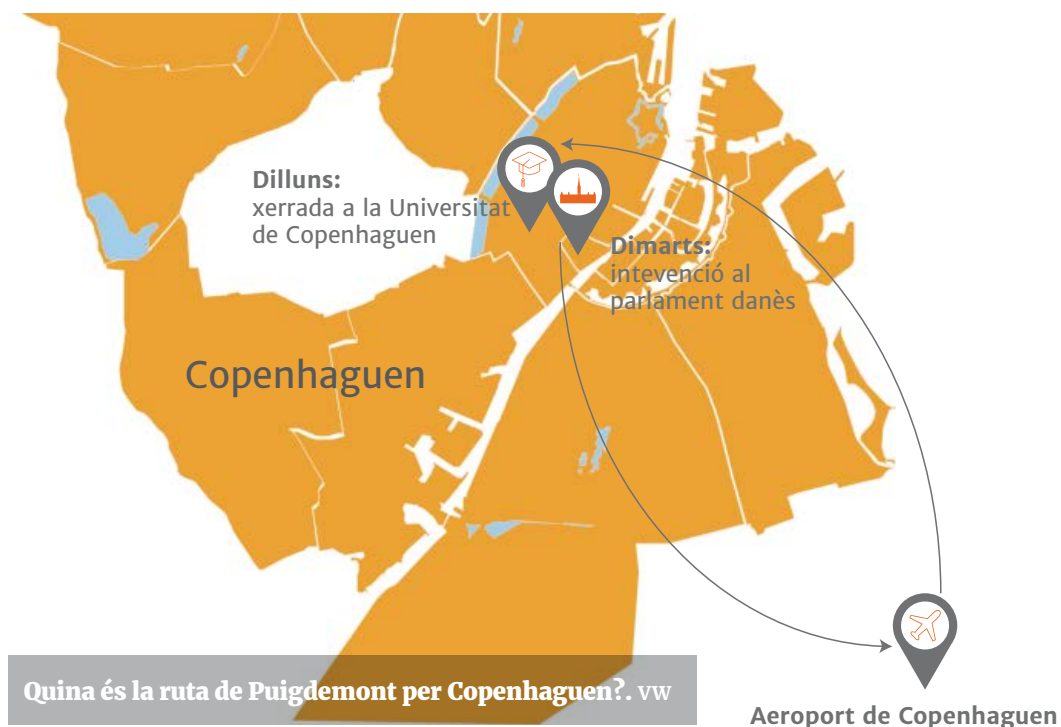
Aquestes paraules lliguen perfectament amb les que els estudiants danesos han explicat al cronista. Els danesos troben horrorós que hi hagi polítics catalans em-

presonats, però no acaben d'estar prou convençuts del moviment independentista. Aquest és l'ambient, doncs, que s'ha trobat el mediàtic president català: simpatia barrejada amb escepticisme, una sala plena –no, pleníssima– i molta premsa. Premsa que alguns estudiants han fet callar si s'atrevia a fer connexions en directe des de la sala.

Puigdemont, en la intervenció inicial, ha mirat de ficar-se alguns estudiants a la butxaca. I, tot i gastar un anglès que no arriba a la fluïdesa que té en francès, ha acon-

seguit l'objectiu en alguns moments. Per exemple, quan els ha explicat que Catalunya voldria ser la Dinamarca del sud perquè els catalans se senten els més nòrdics del sud, de la mateixa manera que els danesos se senten els més mediterranis del nord. O quan ha atacat amb contundència la violència i la repressió de la banda espanyola. Aquí Puigdemont notava empatia. Però no sempre ha estat així.

L'acte, de dues hores de durada, ha viscut els moments més intensos amb l'intercanvi de preguntes entre la professora de ciències

El resultat final ha estat agradable per als oients, que han vist un debat viu –si es vol, dur– entre dues concepcions

polítiques Marlene Wind i el president català. 'Ja ens havien avisat que Wind era molt unionista', diuen alguns dels catalans coneixedors de les entranyes de l'acte. De fet, per a alguns catalans assistents a la sala, les preguntes de Wind han arribat a ser ofensives. Però el resultat final ha estat agradable per als oients, que han vist un debat viu –si es vol, dur– entre dues concepcions. Un debat que la professora ha començat així: 'Porteu bolígraf, president?, perquè haureu d'apuntar les meves preguntes.' I a partir d'aquí, Wind ha queixalat:

'La democràcia només són referèndums, o també respectar la llei i les constitucions? Al referèndum, només va votar el 43%. Això no té impacte en la legiti-

mitat del vot? No diríeu que els unionistes no són prou escoltats? Amb una majoria tan estreta a favor de la independència, n'hi ha prou? Senyor Puigdemont, no heu polaritzat molt la societat? Quina pressa hi ha per arribar a la independència? Que us voleu treure els pobres del damunt? La vostra opció és la balcanització d'Espanya? Sé que provocho, però per això sóc aquí. El castellà s'ensenya a les escoles? Voleu tenir dos-cents estats tots nets ètnicament, a Europa?'

Puigdemont no s'hi ha abraonat, no ha cridat i ha arrencat les rialles de l'audiència amb la primera resposta. 'Senyora Wind, només de començar heu dit que sou experta en la UE i no en afers interns espanyols. He de do-

nar-vos la raó.' I durant uns llargs minuts ha hagut de desmuntar les preguntes provocatives de la professora. Però si les de Wind han estat incisives, les de Puigdemont també. I ell les ha adreçades no únicament a l'audiència: 'Per què la UE tracta diferentment els països grans i els petits? Per què hi ha aquesta doble moral? I com és que tracten Polònia i Espanya de maneres tan diferents? Perquè Rajoy és del PP europeu? Per això? Voleu dir que la família política és més important que respectar els drets fonamentals? Què passarà a Europa si no es defensen els seus drets? Després d'això que ha passat a Catalunya, quina moral i quina autoritat li queda, a Europa? Després de veure com els rivals són empresonats, què queda?'

Per completar el quadre, només falten les preguntes del cronista. Perquè, a veure: quin és l'objectiu de l'acte d'avui, exactament? Per què viatjar a Dinamarca? Ara un acte acadèmic? O ens trobem amb un teatre que amaga política i només política? Es vol demostrar que la justícia espanyola no passa el test europeu? Ara Puigdemont viatjarà per tot el continent? O hi havia unes altres necessitats? Quines? Un periodista, sabent quin peu calça la fiscalia espanyola, que envia gent a la presó, ha de voler explicar-ho tot? O val més que es limiti a explicar l'acte acadèmic, i avall va? I, en el fons, voleu dir que no n'hi ha una i prou de pregunta? Com és que tenim el president a l'exili i els consellers a la presó? En quin món vivim?

VICENT SOLER

‘Rajoy té molt poca vergonya amb el corredor mediterrani’

Entrevista al conseller d'Hisenda i Model Econòmic del govern valencià sobre la reivindicació del finançament i les infraestructures

CONSELLERIA D'HISENDA

PERE MARTÍ

Un immens quadre del pintor Manuel Boix amb la imatge del general Joan Baptista Basset presideix el despatx del conseller d'Hisenda, Vicent Soler. El general va ser l'heroi valencià de la guerra de Successió i actualment és una icona de l'activisme social al País Valencià. Basset, amb l'exèrcit

dels maulets, va ser protagonista de les revoltes populars contra les autoritats borbòniques i els privilegis feudals que hi hagué l'any 1705 al Regne de València, on va ser comandant general de l'exèrcit aliât. Durant el setge de Barcelona, també va comandar l'artilleria que la defensava fins al darrer moment. Un quadre molt

adequat per a l'home que encapçala la defensa d'un finançament just des del seu despatx del Palau de l'Almirall, un edifici de base gòtica que es remunta al segle XV. Molta pedra, però també esperit de combat per a una missió molt i molt complicada: aconseguir el finançament que reclama la societat valenciana.

Montoro decideix sobre administracions en què ell no es responsabilitza de la gestió

No pot ser que quan els diners van majoritàriament a Madrid a través de l'Agència Tributària no sapiguem què se'n fa

—Hem començat el 2018 sense el nou model de finançament que va prometre Mariano Rajoy ara fa un any en la conferència de presidents autonòmics. —Exactament. Primera evidència que el senyor president del govern espanyol no compleix els seus compromisos.

—L'actual és del 2009 i havia de durar cinc anys.

—No hi ha cap voluntat política d'abordar-lo. Sempre donen excuses de mal pagador: ara és Catalunya, fa quatre anys era una altra cosa... Mai no s'ha vist voluntat de canviar-ho i això és dolent per al conjunt de les comunitats autònomes, però particularment per les de l'eix mediterrani i per la nostra, que és la més mal finançada d'Espanya.

—La més mal finançada?

—Açò ve de molt lluny, de la transició. Però sobretot ve del primer sistema pactat el 2002, que ens va deixar molt per sota de la mitjana de recursos per capita.

—Com es canvia aquesta situació?

—El dictamen dels experts en finançament autonòmic que va eixir de la conferència de presidents és un salt qualitatiu importantíssim perquè deixa molt clar que hi ha una manca de recursos global per a totes les comunitats autònomes. Ja no estem en una lògica de suma zero com passava abans, quan algunes comunitats temien perdre el seu status quo si les de l'eix mediterrani milloraven. Ara s'ha constatat que les comunitats necessiten 16.000 milions i es pot arribar a un acord en què ningú hi perd però alguns hi guanyen....

—Algú hi ha de perdre, forçosament

—Hi ha d'haver una reestructuració vertical entre administracions. Som un estat compost amb tres administracions, però en quaranta anys de democràcia no s'ha fet una reflexió sobre quins recursos necessiten les comunitats autònomes per atendre les competències que gestionen. Açò ha estat sempre un tabú, els diners de què disposa l'administració central no s'han qüestionat mai i això fa coixejat el

sistema. Gastem el 42% del PIB i només n'ingressem el 38%. Hi ha quatre punts de dèficit estructural. S'ha de retocar la distribució vertical, el problema horitzontal s'alleugeriria moltíssim.

—Mentre això no arriba, Montoro ha retallat del pressupost valencià ja acordat de 353 milions d'euros.

—És gravíssim. L'infrafinançament causa molts problemes, entre els quals el de tresoreria. El senyor Montoro diu que aquestes retallades són per la pròrroga del pressupost de l'estat, però no hi té res a veure, perquè aquest acord és del mes de juliol. És una situació extrema, perquè erosionar el finançament de les comunitats autònomes és erosionar el finançament de l'estat del benestar. I, a més, tenim un problema de jutge i part, perquè Montoro decideix sobre administracions en què ell no es responsabilitza de la gestió. Ell decideix el sostre de dèficit de les administracions, interpretant Brussel·les, però sempre agrana cap a casa. Això vol dir que l'estat té una capacitat de finançament molt superior i en canvi no té la responsabilitat sobre les obligacions que afecten la vida quotidiana de la gent: sanitat, educació, dependència, habitatge social...

—Això té un nom.

—És deslleialtat institucional.

—Només? Montoro us vigila les factures una per una. És una intervenció en tota regla.

—És part de la deslleialtat institucional. A mi no em preocupa que em vigile les factures. No tinc res que amagar. El problema és que jo no sé res del que ell fa. Els diners no són del govern, no són del ministre, són del contribuent, del ciutadà, que paga per tenir uns serveis. Però no pot ser que quan aquests diners van majoritàriament a Madrid a través de l'Agència Tributària no sapiguem què se'n fa. Allà es dilaten els pagaments, s'endarrerixen, se'n calcula la distribució amb una metodologia fosca i al final hem de recórrer al FLA per pagar proveïdors. El FLA és una estafa absoluta.

Que Catalunya no entre en el joc ens debilita des de molts punts de vista. Ens falta el seu lideratge

Soler encapçala la defensa d'un finançament just des del seu despatx del Palau de l'Almirall.
CONSELLERIA D'HISENDA

—La resposta del Consell ha estat reclamar a Montoro que pague 1.500 milions d'euros de la liquidació de l'exercici del 2016.

—És el mínim que es pot demanar. És un afer menor. El problema és que no tenim un sistema en què el contribuent reba els serveis com toca d'acord amb el que paga.

—Cal un pacte fiscal?

—Cal lleialtat institucional.

—Amb Montoro s'ha vist que la lleialtat no funciona.

—Montoro utilitza la llei per castigar comunitats discrepants. En el Consell de Política Fiscal i Financera, que és el lloc on s'ha de pactar, ell arriba amb el 50% dels vots i guanya qualsevol cosa. Això fa inoperant el CPFF com un lloc de debat i negociacions.

—Guanya sempre per golejada. Com es canvia això?

—Amb cultura federal. Entesa com a claredat i respecte mutu entre administracions. Els diners no es poden moure per canals foscos.

—Canviant el ministre es resoldria res?

—No, perquè és una filosofia, una actitud del govern d'Espanya. Rajoy encara no ha entès que totes les administracions són majors d'edat.

—La cultura federal que reclameu tampoc no entusiasma el PSOE, més enllà de les bones paraules.

—Som en el camí, per les reunions a què he assistit. La paraula 'federal' és equívoca. Hi ha molta poesia i poca prosa. La prosa vol dir quina classe de relacions establim. Cal un canvi de concepció de l'estat. No és un estat que es desagarre perquè algunes competències passen a les comunitats autònomes o als ajuntaments. Ha de ser un altra mena d'estat. La constitució del 78 s'ha de repensar, de refer, però fins i tot les insuficiències del 78 encara s'han de desplegar de manera lleial.

—La poesia federal s'acaba quan arriba Susana Díaz?

—Això no és cert. Andalusia és al corredor mediterrani i té molt d'interès a canviar les coses. Hi ha una inèrcia

intel·lectual de totes les parts. Ara s'ha demostrat que totes les comunitats hi perdem, i si fem pinya per aconseguir un nou model d'acord amb els serveis que prestem hi trobaríem punts de solució. Ningú no està bé.

—Catalunya ja no participa en el debat sobre el finançament autonòmic. La troben a faltar?

—Sí, naturalment. La hi trobem molt a faltar. Catalunya ha liderat sempre la idea de l'Espanya plural, l'Espanya que té una geopolítica diferent del Paseo de la Castellana. La necessitem. Era un aliat important. També ens trobem a prop amb les Balears, però el fet que Catalunya no entre en el joc ens debilita des de molts punts de vista. Ens falta el seu lideratge.

—Quin seria el finançament just que reclama el govern valencià?

—Tenim dos blocs competencials. El de l'estat del benestar, on el finançament s'ha d'adequar a les necessitats de la població. I l'altre bloc, d'acord amb l'esforç fiscal. Som l'únic cas d'Europa on, mal-

grat tenir una renda per capita inferior a la mitjana, som contribuents nets. La nostra balança fiscal és negativa, amb una renda per capita 11 punts inferior a la mitjana. I això s'ha de canviar.

—El Consell preveu de crear una Agència Tributària Valenciana?

—Nosaltres tenim l'Institut Valencià Tributari (IVAT) on volem conformar una agència que ha de tenir capacitat per a fer dues coses. En primer lloc, aconseguir que el conjunt d'administracions valencianes i la Generalitat configuren un gran espai de gestió tributària. I, en segon lloc, que aquesta fortalesa tinga una rèplica en l'Agència Tributària espanyola. Volem una Agència Tributària de caràcter federal, volem estar dins, i volem saber què passa amb els nostres diners. L'ATV no és en el nostre horitzó.

—A més del finançament, el vostre govern també ha reclamat el corredor mediterrani. Avui Rajoy inaugura el tram del TGV entre València i Castelló.

—Rajoy té molt poca vergonya. Com que no té voluntat de resoldre el problema del corredor mediterrani, va fent pedaços. Tot el món sap que això no és un TGV, no té les velocitats que toca, va més lent, etc. És una manera de tapar-ho. En aquests anys del govern del Botànic hem aconseguit una certa unitat política, institucional, i amb la societat civil per una reivindicació que creiem peremptòria. Aquesta unitat és un valor històric. No n'havíem tinguda mai. Durant tota la transició, la dreta sempre ha treballat per trencar la societat valenciana pel mig, entre els bons valencians i els mals valencians. Aquest govern progressista ha aconseguit fer difícil aquesta maniobra de trencament en temes com el finançament i les infraestructures. El maltractament està en la distribució de les inversions estatals i n'és l'emblema el corredor mediterrani, una infraestructura que el Banc Mundial l'any 1963 ja deia que era la primera que s'havia de fer. I som a l'any 2018, s'ha fet de tot, menys el corredor mediterrani.

Soler té esperit de combat per a una missió molt i molt complicada: aconseguir el finançament que reclama la societat valenciana. CONSELLERIA D'HISENDA

—Aquesta consciència de maltractament que avui té la societat valenciana recorda la que tenia la societat catalana fa una dècada. El País Valencià pot seguir el mateix camí que Catalunya?

—La societat valenciana és conscient que la invisibilitat política dels valencians des del segle XIX ha creat un menysteniment dels interessos valencians, no únicament de la llengua i la cultura, sinó sobretot dels interessos. La història política valenciana és molt distant de la catalana i estem en una altra lògica, però sí que és veritat i és molt important que hi ha una consciència que aquesta invisibilitat s'ha de remeiar d'alguna manera.

—Però a Madrid no ho veuen o no ho volen veure.

—És que dos-cents anys d'invisibilitat no se solucionen en un quart.

—Catalunya ja s'ha cansat d'esperar.

—Catalunya sempre hi serà, passe el que passe. Seria un error per als interessos valencians si no prenguérem

nota de tot això que passa. És el principal soci comercial, hi tenim afinitats lingüístiques i culturals, una història comuna, etc... També és veritat que sempre hem reclamat poder parlar de tu a tu amb Catalunya i no sempre ho hem aconseguit. Hi ha coses que s'han fet malament i això també ha creat un cert anticatalanisme que ara ja no té sentit. Però sí que és veritat que hi ha hagut poca sensibilitat a Catalunya per estar amb els valencians, amb els seus interessos, des de la política portuària, les infraestructures.

—Si Catalunya s'independitza, milloraran les relacions amb el País Valencià o empitjoraran?

—Depèn de com acabe aquesta independència. En principi cap dificultat de comerç i de relacions no és bona, però en un món en el qual les fronteres van desapareixent, no sé quina mena de frontera hi podria haver. En tot cas, la situació actual és molt millor perquè permet una relació profunda. ■

JORDI TURULL

‘Per molt que ella s’ho pensi, Soraya no és la llei’

Entrevista al diputat de Junts per Catalunya sobre la seva estada a la presó d’Estremera i el futur del país

ALBERT SALAMÉ

ASSUMPCIÓ MARESMA

Jordi Turull arriba de donar sang. Parlem de la presó i de la investidura d’en Puigdemont. Entrem al detall dels dies de presó. No de la investidura, perquè ho diu tot curt i clar, com fa ell. Són dies de poc soroll i molta feina, és la seva definició. La gent ja ens entén. Hi haurà acord. No deixa cap escletxa per a donar la raó a res que sigui sotmetre’s a la lògica del 155.

—Aquests dies éreu inamovible. Afirmeu que hi hauria pacte per la mesa i n’hi ha hagut. Passarà igual amb la investidura?

—Vénen unes setmanes en què ho intentaran tot, primer dividir Junts per Catalunya, Esquerra i la CUP. Després enfrontar Junts per Catalunya amb ella mateixa. Jo ja ho vaig dir la setmana passada, quan tots deien que no es formaria la mesa, i ho repeteixo ara: perden el temps, ens posarem d’acord. Era obvi que ens hi posàriem i ara ho és que ens hi posarem. Intenten sembrar discòrdia perquè no passi allò que és determinant, que és que anem a l’una. No ho aconseguiran, ens posarem d’acord.

—Deuen dir que sou optimista. En sou de mena?

—Optimista? Bé, a la presó vaig llegir una frase de Churchill que deia ‘Sóc optimista, no sembla útil ser res més.’

—Això us va ajudar a sortir de la presó amb un somriure?

—No sé si vaig sortir amb un somriure. Va ser una sortida molt trista. Veure que no sortíem tots i deixar allà dins l’Oriol Junqueras i en Joaquim Forn va ser molt dur. Vam poder-nos-ne acomiadar i vam sortir amb la determinació que fariem el que fos perquè sortissin d’allà, que volíem agrair a tothom la solidaritat que hi ha hagut i que amb les eleccions volíem combatre democràticament el 155. Si és pensaven que per haver estat a la presó ens n’aniríem a casa anaven equivocats. Ens vam comprometre que el dia de la reflexió els aniríem a veure a la presó i així ho vam fer.

El que impressiona és veure un company de govern emmanillat

Jo, des del primer moment, vaig tenir clar que em quedava aquí

—Tornar a Estremera no devia ser fàcil?

—Va ser una sensació molt estranya, però tenia moltes ganes de veure'ls i no vaig pensar en res més.

—Però us devia impressionar...

—No sabia ben bé a quina part de la presó havíem estat. Vam entrar en furgoneta de la Guàrdia Civil de nit i vam sortir de nit. Quan ens anàvem acostant a la presó em va impressionar veure aquella extensió plana, immensa i allà enmig, com un bolet, una presó. Llavors, de sobte, et trobes buscant el bosquet petit que veies des de la cel·la. Jo veia el mòdul del davant, però per un cantó veia un tros de bosquet i una construcció estranya. El bosc el vaig situar i el mòdul on era també. I sí, que en aquell moment em va fer cosa.

—Hi penseu?

—Et ve al cap. Segons l'hora que és penses ara faria això o faria allò. Són les set del vespre, ara soparia, ara ja seria a la cel·la i ja no en podria sortir. Et vénen al cap aquestes coses. Però com que, per sort, hi ha hagut hipèractivitat, no hi he pensat tant. Nadal també han estat molt estrany perquè sembla que gairebé hakis de tenir remordiment de consciència perquè tu has sortit i ells no. És una sensació que tens dins, com si tinguessis alguna culpa que ells no hagin sortit. Tenim la necessitat de veure'ls i de dir-los que hi som i que fem coses perquè surtin. Aviat hi tornarem.

—Com els vàreu veure?

—No us ho sabria explicar. M'imagino que els vaig veure com ens devien veure a nosaltres la gent que ens visitava. Em va impressionar molt quan el 8 de gener vam veure els dos Jordis junts i ens vam adonar que no s'havien vist durant totes les festes, ni per Nadal, ni per Cap d'Any, ni per Reis. Recordo que es van preguntar l'un a l'altre com les havien passades. Sort que ens hi vam poder estar estona. La visita d'un advocat t'arregla mitja tarda. Saps que trencar la monotonia i l'aïllament és molt important.

—Els podeu visitar junts?

—Sí, perquè som advocats, però sempre a través d'un vidre.

—Després de declarar, quan vàreu saber que us tancaven...

—Quan t'emmanillen ho veus com una incomoditat, però no veus tot el que significa. En canvi, el que impressiona és veure un company de govern emmanillat. Quan vaig baixar als calabossos, el primer que vaig veure va ser en Romeva. L'escorcollaven, amb les mans a la parret. Jo anava emmanillat amb les mans al darrere. Ens vam encreuar la mirada i sense dir res ens vam preguntar què passaria? Després em van treure les manilles per escorcollar-me a mi i en aquell moment va entrar la Meritxell i a la seva cara vaig veure el mateix que devia expressar la meua. Recordo una cara molt expressiva i no en positiu. Li vaig acariciar la cara i li vaig dir 'ens en sortirem'. En el cas de la Meritxell sabies que ja no ens trobaríem perquè no coincidiríem. No sé si se'n recorda, ella, però aquest moment em va impressionar molt. Ella no va tenir temps de respondre'm.

—Us pensàveu que us tancarien?

—Home, jo sí. Vaig deixar una carta a la meua dona i a les meves filles. Quan et citen en menys de vint-i-quatre hores, una querella com aquella i els Jordis ja estaven empresonats, saps que les garanties d'aquell 2 de novembre eren zero. Sabíem que les possibilitats de tornar no eren molt altes.

—Per què us vàreu quedar?

—Ho vaig tenir clar des del principi i ho va decidir cadascú segons les seves circumstàncies. Hi ha un respecte absolut per la decisió de cadascú. És una decisió molt personal. Jo, des del primer moment, vaig tenir clar que em quedava aquí.

—I en algun moment heu pensat que us havíeu equivocat?

—No. L'exili és molt dur, no és cap ganga.

—El primer contacte amb l'exterior quin va ser?

—El primer dia que érem a la presó ens diuen que tenim un telegrama. Ens vam pensar que devia ser algun tràmit. I no, era un telegrama molt maco de la CUP, que va significar molt per a nosaltres. Va ser la confirmació que a fora tothom ja sabia on érem. Els ho vaig agrair molt. Quan arribes allà vas molt despistat. La segona setmana ja t'has espavilat, però els primers dies...

—I les cartes?

—El volum impressiona molt, són cartes amb molt de sentiment. Veies l'adreça i en rebíem de tot el món. No és només que et distreuen, sinó que et donen molta fortalesa perquè veus que la gent hi és. Tu ets allà perquè tenim uns compromisos amb la gent i la gent és allà. Les cartes t'ajudaven molt encara que no els coneguessis. També n'hi havia de gent que feia molts anys que no en sabies res. Miraves el remitent i et situava en un record. En rebíem de molta gent que no era independentista i li sabia greu la nostra situació. I d' Austràlia, del Japó, del Canadà... Aquestes em sabia greu no

contestar-les perquè no sabies quin cost de segells tenien ni com anava.

—Sembla que us vàreu adaptar de pressa...

—Els altres presos ens deien 'és que sou molt normals'. Nosaltres els dèiem que som així, no vivim en una altra galàxia. T'adaptes a fer una conversa del que sigui, parlaves amb tothom. Miraves de no preguntar gaire per quins crims eren allà condemnats. Però que quan marxis t'aplaudeixin i se t'abracin molts presos vol dir que allà hi has trobat humanitat i que nosaltres també hi vam aportar la que vam poder. Hi havia algú que no sabia llegir ni escriure i l'ajudaves a fer una instància i ells també t'ajudaven a tu. N'hi va haver un que em va deixar un rellotge perquè jo no en portava i em passava el dia preguntant quina hora era. En Salvador, el gitano, em va dir: 'Ja te'n dono un, que en tinc dos.' Igual que a l'hora de menjar, quan veien que alguna cosa no t'agradava et deien: 'M'ho pots donar a mi?' Tu també ho acabaves fent.

—Heu canviat?

—Ara ho veus tot molt relatiu. Moltes discussions les trobes de cuineta, de politiqueria petita. El que hem fet és

molt transcendent, és molt gran. A més, la presó et dona una perspectiva nova de tot. Et reafirma en les teves conviccions perquè saps que són pacífiques i democràtiques. Surts d'allà reafirmat i amb la mateixa dignitat i amb el mateix compromís. Hi ha petites batalletes que abans et podien posar nerviós. Ara gens.

—El menjar com era?

—Al menjar sí, que no m'hi vaig adaptar. Les llaunes de tonyina anaven a tot drap.

—Es pot comprar?

—Hi ha un economat i tu pots gastar fins a 100 euros la setmana. Pots comprar tonyina o pernil empaquetat, trobes que tot és una delícia. El primer dia vam anar a dinar sense res, però vam veure que la gent començava a treure que si la llauna de tonyina, que si la Nocilla... I en vam aprendre. Hi ha menjar menjable però algunes coses horroroses, que et fa mal a la vista. A l'hamburguesa, li haurien de donar un premi... Quan hi penso, uf...

—Ús havíeu de rentar la roba a mà...?

—Un cop la setmana podies donar set peces de roba a rentar, excepte la roba

Turull vota el president de la mesa del Parlament de Catalunya. El president de la mesa d'edat, Ernest Maragall, li agafa el vot. A.S.

La cort mediàtica del 155 ha estat tan descarada, s'han inventat tantes coses, s'han passat tant de la ratlla que ens han immunitzat

Jordi Turull intervén en el primer acte públic després de sortir d'Estremera. ALBERT SALAMÉ

interior que te l'havies de rentar tu. Amb en Josep ens ho combinàvem. Compres l'Skip i a la pica del lavabo o amb la galleda de fregar i vinga, t'espaviles... Ho eixugues amb la calefacció....

—La televisió us servia?

—Els presos sempre deien que la tele era la meitat de la pena perquè et distreia molt. Però, per a en Josep i per a mi hi havia moments que era com el doble de la pena perquè érem al ventre del monstre de la cort mediàtica del 155.

—Tornem al parlament, com vàreu viure la sessió de constitució?

—Sobretot pensant que no hi érem tots. Algunes altres sessions són molt emotives, molt solemnes. Aquella era molt estranya. Al costat tenies un llaç groc, a darrere també i en el meu cas vaig votar en nom d'en Quim Forn i en Jordi Sánchez. És clar, és molt emotiu, però no des del punt de vista d'inauguració d'una legislatura nova, sinó perquè no hi érem tots i pensaves que allò s'inaugurava perquè hi havia hagut un acte il·legal i il·legítim de l'estat. Per tant, la sensació

era: anem per feina i restituïm.

—A TV3 es va veure una imatge, sense paraules, en què ús trobàveu amb en Ridao a la porta del parlament i semblava que discutíeu. Què us vàreu dir?

—No ho vaig veure, però fa molt de temps que ens coneixem, amb en Ridao, i tenim les nostres diferències jurídiques en aquest cas. No ho veiem de la mateixa manera. El què ens vam dir, però, va ser amb confiança, amb sintonia.

—Ridao és un lletrat del parlament que abans havia estat polític d'ERC.

—Som en un moment en què tot s'utilitza. Malament si hem de fer notícia del que diuen els lletrats, perquè la seva funció és assistir i orientar. Els ciutadans han donat el seu vot i el que no farem és una interpretació restrictiva de la democràcia dels drets dels diputats. La farem generosa democràticament i des del punt de vista dels drets dels diputats.

—Esquerra, en un moment, va semblar que donava força al discurs que l'opinió dels lletrats era important.

—Hi ha un moment que s'intenta con-

frontar la majoria parlamentària amb els lletrats del parlament. I les declaracions d'ERC a què feu referència crec que volien evitar aquesta confrontació. Avui mateix el president Torrent ha dit que la decisió de la mesa és una decisió política.

—Aquesta pressió s'aguanta o acaba fent forat?

—Ja sé que no quedaré gaire bé, però d'ençà que he sortit de la presó no he llegit ni un diari. He fet tota la campanya sense llegir ni un diari. Si hi ha un article d'opinió important, m'arriba pel recull o perquè me'l recomanen i llavors el llegeixo. Aquella obsessió per aquella notícia o l'altra ha desaparegut. Ja poden dir el que vulguin. La cort mediàtica del 155 ha estat tan descarada, s'han inventat tantes coses, s'han passat tant de la ratlla que ens han immunitzat. No ens podran enfrontar, estem immunitzats.

—La població també està immunitzada?

—Ara és temps de poc soroll i de molta feina. Crec que la gent sí que ho entén. Tot anirà pas a pas. Nosaltres diem: feu-nos confiança que anirà bé, no feu

cas d'això que diuen que ens barallem. Ens posarem d'acord. La gent ens fa més confiança que abans perquè hem assumit uns compromisos que han tingut uns costos per a molta gent per culpa de la repressió.

—Què me'n dieu, de Soraya Sàenz de Santamaria i els seus arguments que no es pot fer res, que si ara caldria un traspàs...

—Demuestra que no han assumit el resultat del 21 de desembre i, lluny de rectificar, acceleren la cadena d'errors que han fet. Primer van començar que no es podia fer la investidura no presencial, després ja van dir que segur que no es podria prendre possessió, ara que no es podrà fer el traspàs. Tot ho intenten arreglar a partir de l'amenaça. Ells es pensen que són la llei, especialment la Soraya. Però a nosaltres les amenaces de gent amb tan poques conviccions democràtiques com han demostrat no ens alteren gens, al revés.

—Però aquest discurs fa efecte, perquè hi ha molta gent que pensa que passarà quan s'hagi fet la investidura i l'anul·lin. Sabem el pa que s'hi dona, amb el 155.

—Fixeu-vos que la Soraya ha estat dues o tres setmanes calladeta perquè es va haver de menjar les pròpies amenaces. La gent no li va fer cas, ni li va tenir por. L'èxit de l'independentisme va ser rotund i ells si es descuiden es queden sense representació parlamentària. Lluny de reaccionar assumint la realitat, volen crear una fantasia i amagar-la per poder-la reprimir.

—Però deu calcular que repetirà la repressió bestial que han dut a terme i això frenarà.

—Ells han tornat a fracassar. Havien anticipat que passaria els ha sortit tot el contrari. La imatge que s'ha donat al món del 21 de desembre és que a Catalunya l'independentisme és molt sòlid i obtenen una autèntica derrota. Aquests dies no para d'haver-hi apel·lacions a l'estat espanyol perquè dialogui, en

diverses instàncies internacionals: el govern irlandès, el fòrum econòmic internacional i més gent significada.

—No ens tornarem a fer il·lusions que seran tombades a cop de garrotades?

—Nosaltres no caurem en l'automatisme de dir que una cosa no és legal perquè la Soraya Sàenz de Santamaria ho diu. Per molt que ella s'ho pensi, ella no és la llei. Fins i tot el Tribunal Constitucional els ha portat la contrària, començant pel reglament. La gent pot estar segura que no acotarem el cap. Hi ha base jurídica, democràtica i política per a defensar la investidura i nosaltres hi batallarem.

—Ara diuen que vigilen les fronteres.

—Hi ha aquella frase que diu: si l'adversari s'equivoca no el distreguis. El president tothom ha vist que és a Brussel·les, però com que jo no hi he anat, a la frontera. No sé...

—No podeu sortir.

—M'hi puc acostar, a la frontera, però no la puc passar.

—Això de Dinamarca...

—Jo, sobre això, no en puc dir res... Han de ser els juristes.

—Sereu conseller?

—He dit al president Puigdemont que, en la línia de restitució, voldria ser conseller de la Presidència com era. I, en tot cas, si no ho sóc, serà perquè m'ho diu el president de la Generalitat, no pas el senyor Rajoy.

—Entenc que no vulgueu parlar de pla B i que anem per l'A, però tenim cap roc a la faixa?

—Comptem amb la cosa més important, que són els vots dels diputats i la predisposició inicial de setanta diputats a invertir a Puigdemont. Això no vol dir que no s'hagi de negociar amb ERC i amb la CUP. No vol dir que sigui automàtic. Hi ha d'haver un pla de govern i ha d'haver-hi la confiança en aquest pla. Quan es vota la investidura, no votes només una persona sinó un programa. ■

A nosaltres les amenaces de gent amb tan poques conviccions democràtiques com han demostrat no ens alteren gens, al revés

He dit al president Puigdemont que, en la línia de restitució, voldria ser conseller de la Presidència com era

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

La frase de Vázquez Montalbán il·lustra
el cartell del festival cultural de la cançó d'autor
s'allargarà fins al 14 d'abril amb 110 concerts
més reivindicatius que mai

Gastronomia Les Jornades de la Trufa a Morella

Cultura popular Els foguerons de la Pobla tornen a Gràcia

Gastronomia Fira Internacional de l'Oli

27-28/01/2018 > VilaWeb {Paper

inici
**26/
01**

final
**14/
04**

any
**20
18**

Inútil cosmonauta
el que contempla estrelles
para no ver las ratas.
Manuel Vázquez Montalbán

**JOANJO BOSK
OBRE EL
BARNASANTS 2018**

JOANJO BOSK OBRE EL BARNASANTS 2018

Festivals El festival cultural de la cançó d'autor s'allargarà fins al 14 d'abril amb 110 concerts més reivindicatius que mai

REDACCIÓ

“Inútil cosmonauta el que contempla las estrellas para no ver las ratas.” Amb aquestes paraules de Manuel Vázquez Montalbán s’il·lustra el Barnasants 2018, el certamen de la cançó d'autor que enguany va dedicat al periodista i escriptor mort fa quinze anys. La reflexió de Montalbán ha estat escollida, en part, per reflectir l'inconformisme respecte de la situació social i política actual. En els dos mesos i mig que durarà el festival, hi haurà 110 concerts repartits pel país però també fora de les nostres fronteres.

El Barnasants es va estrenar ahir a

les 20.30 amb el concert de Joanjo Bosk al Teatre Joventut de l'Hospitalet. El cantautor empordanès, valor emergent en la música de la terra, hi presentarà el nou disc, ‘Camí d'aigua’. Tot i la gran influència d'autors del país, també s'han programat concerts d'artistes d'altres llocs del món com l'Argentina –país convidat d'aquesta edició en honor a Atahualpa Yupanqui 110 anys després del seu naixement–, Mèxic i Itàlia.

D'Itàlia, destaca l'actuació de Giovanna Marini el dissabte 3 de febrer. La veu de l'autora italiana de 81 anys i les seves cançons de protesta casen amb l'espirit reivindicatiu i de defensa dels drets socials que Montalbán exercia i que

el Barnasants vol commemorar. Però ell no serà l'únic escriptor homenatjat. Manuel de Pedrolo, de qui es commemora el centenari del naixement, tindrà un espai de record al concert de Cesk Freixas el 7 de febrer al Casinet d'Hostafrancs, en una unió entre la literatura de Pedrolo i la música de Freixas.

En aquests dos mesos i mig, la música del Barnasants sonarà a vint-i-dos escenaris diferents, des de Barcelona fins a Gelida, passant per Cuba. Per tancar la ronda dels 50 anys com a artista, Maria del Mar Bonet oferirà tres concerts. Un serà a Castelldefels, acompanyada del músic Borja Penalba, un altre a Vic, on presentarà ‘Ultramar’, el seu darrer treball, i l'últim tindrà lloc a Cuba, ja el maig, en una actuació molt especial.

La Novíssima Cançó també tindrà un paper important en el festival, amb l'homenatge a Ramon Muntaner, cantautor exponent d'aquest moviment, a càrrec de músics tan diversos com Gemma Humet, Enric Hernàez i Joan Isaac, entre més. Paula Nader i el grup occità Zebda són altres artistes que contribuiran a potenciar la llengua de la terra en aquest cicle de promoció cultural a partir de la cançó.

Amb aquest objectiu, el divendres 23 de març es podrà veure al Teatre Joventut l'espectacle del disc ‘Mans manetes. L'Alguer: paraules, cançons i veus de minyons’. La producció, de la Plataforma per la Llengua i el Barnasants, ja va aplegar 600 persones en la seva preinauguració a l'Alguer el passat 20 de gener. Les cançons del país són les protagonistes del concert, que també inclou corrandes tradicionals de l'Alguer cantades per infants algueresos i artistes de tot el territori. ■

ELS FOGUERONS DE LA POBLA TORNEN A GRÀCIA

Tradicions La vila de Gràcia celebra aquest cap de setmana la tradició mallorquina dedicada a Sant Antoni Abat

REDACCIÓ

El mallorquí Antoni Torrens va proposar el 1992 d'encendre un fogueró a la plaça del Diamant perquè els seus fills, estudiants a Barcelona, visquessin Sant Antoni com a sa Pobla. El gest va agradar entre els graciencs, que des d'aleshores han incorporat aquesta tradició a les celebracions de la Vila en un acte de germanor amb la població mallorquina. El temps ha passat i aquella foguera solitària s'ha convertit en foguerons que il·luminen la nit del darrer dissabte de gener.

Enguany, la festivitat, que s'allarga tot el cap de setmana, inclou activitats populars que van de degustacions de productes illencs a música en viu i cercaviles. Ahir va començar la festa amb una nit de glosa de record al músic Pere Tàpias, mort l'any passat, que solia ser el presentador de l'acte. És avui, però, quan comença el vessant més tradicional de la celebració. A les 19.00 s'inaugurarà 'Xeremiers antics de Mallorca', una exposició fotogràfica d'Antoni Torrens.

A més, el Centre de Cultura Popular la Violeta de Gràcia estrenarà un documentari amb imatges enregistrades l'any passat, quan es commemoraven els vint-i-cinc anys de la festa. A la mateixa hora s'impartirà un taller de ball del bot i, tot seguit, hi haurà un col·loqui que posarà èmfasi en les noves festes a Mallorca i el contrast amb la tradició. A la nit, la música omplirà el Centre Artesà Tradicionari amb un concert del grup Al-Mayurqa.

La banda mallorquina ha preparat l'espectacle 'Ball Roig' en honor al seu

Els foguerons han esdevingut tradició a la vila de Gràcia. DISTRICTE DE GRÀCIA

fundador, Toni Roig, en el desè aniversari de la seva mort. Artistes de tot el territori pujaran a l'escenari per fer una exhibició cultural en la qual no faltaran les danses tradicionals. La música continuarà dissabte a les 12.00 amb 'Folk als mercats', un seguit de concerts repartits per quatre mercats del districte en els quals actuaran els Xeremiers i glosadors vinguts expressament de Mallorca. A la mateixa hora començarà un espectacle de titelles i contes mallorquins.

La festa grossa, però, tindrà lloc a la plaça de la Vila de Gràcia, on a les 19.30 es reuniran les colles de cultura popular

de Gràcia i de sa Pobla. Allà faran balls de lluitament acompanyats dels dimonis de Mallorca i les bèsties de foc vilenques, que començaran una cercavila cap a la plaça de la Virreina. Una vegada arribats allà, s'hi aplegaran altres colles: castellers, gegants, dracs i foc amenitzaran l'espera per l'encesa dels foguerons.

Finalment, la revetlla començarà a les 21.30, quan s'encendran les dotze fogueres repartides per la vila. A la vora del foc, enmig de la nit freda, barcelonins i mallorquins ballaran, cantaran i compartiran carn torrada en els foguerons. ■

Valls virà la tradicional Gran Festa de la Calçotada. ACN

VALLS ES PREPARA PER A LA GRAN FESTA DE LA CALÇOTADA

Cultura popular La capital de l'Alt Camp celebra la diada gastronòmica del calçot

REDACCIÓ

Diumenge, 28 de gener, Valls viurà la tradicional Gran Festa de la Calçotada, entorn d'un dels productes més populars de Catalunya, el calçot. És, sens dubte, un dels grans reclams gastronòmics de la temporada, que atreu més de 35.000 turistes cada any.

Durant tot el dia s'hi faran activitats de tota mena, des de cercaviles amb gegants fins a concursos. Al matí, es podran veure demostracions de coure calçots a la graella i després començaran el torneig de conreadors de calçots, el de la millor salsa d'acompanyament i el més popular: el 33è concurs de menjar calçots, que començarà a les 13.00 al Pati.

La fita de la competició és menjar el màxim de calçots possible (es té en compte el pes net consumit) en quaranta-cinc minuts. Hi ha vint concursants, tots majors d'edat. L'any passat el guanyador en va menjar 295 calçots, amb un pes de 2.520 grams. Però el rècord és del 2014, quan el vencedor va cruspí-se'n 3.830 grams.

A la mateixa hora, a la plaça de la Zeta, començarà el tast popular de calçots, que aquests darrers anys ha arribat a 3.500 degustacions. Els tasts són de dotze calçots per persona i van acompanyats de salsa, vi, pa, taronja i cervesa, elements que s'han consolidat com a productes típics de les calçotades, juntament amb la carn a la brasa i el cava.

A final del segle XIX un vallenc, conegut amb el sobrenom de 'Xat de

Benaiges', va descobrir que aquesta varietat de ceba blanca, ennegrida a la graella, tenia un gust molt més suau que no el de la ceba comuna. Després de fer experiments al seu hort, va arribar a fixar el procediment que s'empra avui dia: sembrar la llavor de ceba blanca els primers mesos d'hivern, arrencar-la quan germina i tornar-la a plantar, no tan enterrada, després d'haver-la guardada un temps. El nom de 'calçot' ve de 'calçar', que vol dir envoltar la planta de terra a mesura que creix.

Va ser l'any 1982 quan a Valls s'instaurà la festa gastronòmica que ara coneixem com a Gran Calçotada. I el 1995 la Generalitat de Catalunya va crear la denominació de qualitat 'Calçot de Valls' que s'ha mantingut. III

LA FIRA INTERCOMARCAL DE L'OLI PRESENTA ELS OLIS NOVELLS DE LA TEMPORADA

Tradicions Ribera d'Ebre, Terra Alta i Priorat s'uneixen en la celebració gastronòmica de l'oli nou

Les clotxes són un menjar tradicional fet d'un pa rodó ple d'arengades, cebes, tomàquet i alls escalivats, tot regat amb oli. C.C.R.E.

REDACCIÓ

El nostre país és un dels territoris de la Mediterrània amb més tradició d'oli d'oliva. Les oliveres, que podem veure a molts camps, i una producció ancestral ens fa disposar de quatre olis amb Denominació d'Origen Protegida: les Garrigues, Siurana, Terra Alta i Baix Ebre-Montsià. Aquestes tres últimes s'han tornat a ajuntar per inaugurar el 2018 amb els seus olis nous en la Fira Intercomarcal de l'Oli de Móra la Nova.

Així doncs, comença un cap de setmana en què l'oli ocuparà els aparadors del firal del municipi. El periodista gastronòmic Josep Sucarrats s'encarregarà d'inaugurar la fira, on hi haurà estands per a les empreses d'oli de les comarques amb denominació. A més de la venda, s'hi faran tastets i els visitants podran puntuar les varietats per escollir l'oli guanyador, que s'anunciarà diumenge. També diumenge, se sortejaran lots d'oli entre els compradors de productes de la fira.

Un altre reclam són les Jornades Gastronòmiques de l'Oli, que es faran als bars i restaurants de Móra la Nova a partir de demà a les 20.30 i que consistiran en degustacions de tapes amanides amb oli d'oliva verge extra. Durant el dia també hi haurà tasts d'olis i d'olives i una activitat de cuina amb la blockaire Evacuïnera.

Diumenge a les 10.00 la cultura gastronòmica de Ribera d'Ebre prendrà els carrers, amb un esmorzar amb clotxes, un menjar tradicional fet d'un pa rodó ple d'arengades, cebes, tomàquet i alls escalivats, tot regat amb oli. Se'n repartiran vora dues mil. Els tiquets per a aquest tastet valdran tres euros i es vendran al recinte de la fira.

Diumenge també es farà el concurs i la degustació d'allioli, a les 12.30. Per a seleccionar-ne el guanyador, es tindrà en compte la quantitat i l'aspecte de l'allioli, que s'haurà de fer en deu minuts. A l'hora de berenar, els assistents podran retornar als gustos de la infantesa menjant una llesca de pa amb oli i xocolata, sal o sucre. Finalment a les 20.00 es clausurarà la fira.

MORELLA CELEBRA LES JORNADES DE LA TRUFA AMB REGUST DE NOVEL·LA NEGRA

Jornades El municipi prepara dos mesos d'activitats relacionades amb la trufa negra i un cap de setmana literari amb convidats com ara Carlos Zanón i Victoria González

Les Jornades de la Trufa de Morella mostren moltes maneres de cuinar aquest fong. M.T.

REDACCIÓ

La trufa negra és un fong escàs i preuat que es fa servir en la cuina més exquisida. Els Ports és una de les comarques més productores de trufa del país i per això a Morella, la capital, se celebren les Jornades de la Trufa. Des d'avui fins a l'11 de març, s'hi faran tot d'activitats entorn d'aquest diamant negre de la gastronomia. Hi haurà degustacions, *show-cookings* i tres dies del festival Morella Negra com la Trufa.

El festival es farà del 23 al 25 de febrer.

Serà un cap de setmana gastro-literari amb quatre taules literàries que serviran de punt de trobada entre escriptors i seguidors del gènere. Després de cada col·loqui, es podran degustar *pinxos* negres i vins de la IGP Castelló, mentre els autors signen llibres.

Les jornades s'inauguraran divendres 23 a les 20.30 a la sala de degustació gastro-literària Segio Beser. Tot seguit hi haurà una sessió de 'poesia canalla'. L'endemà vindrà el plat fort, amb dues taules: 'La Màfia Russa', amb l'assistència de Carlos Quílez, Rafa Melero i Pere Cervantes, i 'Negres i criminals', amb

Víctor del Árbol i Rosa Ribas.

Entre taula i taula es lliurarà el premi Tuber Melanosporum (nom científic de la trufa negra) a la millor novel·la negra publicada durant el curs 2016-2017 per un escriptor novell.

Diumenge es tancarà el festival amb 'Lletres negres valencianes', un repàs de la literatura a càrrec de Ferran Torrent i Martí Domínguez, i 'Investigadors mítics que tornen', amb Josep Martí Gómez, Paco Camarasa, Carlos Zanón i Victoria González. Tot i això, hom podrà continuar gaudint de la festa de la trufa durant tres setmanes.

ELS ROMEUS PRENEN MONISTROL DE MONTSERRAT

Tradicions La Festa dels Romeus es renova amb el recorregut guiat 'El miracle'

Un dels actors de les representacions de Monistrol de Montserrat, amb la mascareta per a evitar la pesta. T.M.

REDACCIÓ

Corria el segle XVI i la pesta assolava el món. Tot just començava el Renaixement i als peus de Montserrat els habitants de Monistrol intentaven desfer-se de la malaltia amb remeis medievals. Com cada any, la Festa dels Romeus il·lustra la realitat històrica del poble una setmana després de la festivitat de Sant Sebastià, patró

de qui diuen que va eradicar la pesta a Monistrol.

Demà i diumenge, els pelegrins que visitin el poble seran testimonis d'escenes inspirades en situacions que van succeir durant el segle XVI a Monistrol. Tots els habitants del municipi s'involucraràn en aquesta festa històrica en què els personatges i els fets representats combinen rigor i tradició.

Enguany, els Romeus s'han renovat amb la direcció artística de Pepo Flores,

que ha augmentat el nombre d'escenes que es representaran, i uns retocs de guió del dramaturg Joan Pozo. Els canvis, que d'altra banda mantenen l'essència de la festa, tenen com a objectiu contextualitzar millor l'època en què se situen les representacions i evitar aglomeracions, ja que per primer cop es representaran diverses escenes a la vegada a diferents punts del poble.

Aquestes escenes, amb una durada de deu minuts cadascuna i d'entrada lliure, s'aniran repetint durant el cap de setmana en diferents espais. Entre les escenes, destaca el mostassaf de Monistrol (a la plaça de la Font Gran), l'amor esquinçat (al passeig de la Canaleta) i l'hospital de Sant Roc (a Can Cavallé-Tómbola).

Una altra novetat és el recorregut guiat 'El miracle'. Aquesta representació de trenta minuts va destinada a grups de 30-35 persones i es farà demà i diumenge a partir de les 16.00 cada mitja hora. L'activitat transcorrerà pels carrers més rellevants de la història de Monistrol durant l'època medieval, i per assistir-hi caldrà inscriure-s'hi prèviament al punt d'informació de la plaça de la Font Gran.

A més, durant el cap de setmana, els visitants viuran com es vivia fa cinc segles. Veuran malalts als carrers, rebran els metges de la pesta i trobaran predicadors a les cantonades; podran parlar amb remeieres, escoltar músics de carrer i comprar en una fira medieval. Així, les mostres d'oficis i les disfresses dels monistrolencs ajudaran, com cada any, a recrear un ambient del passat més enllà de les escenes populars.

'Call me by your name' és la història d'amor de dos joves a la Itàlia de 1983. SONY PICTURES

JAUME COLLET-SERRA TORNA A DIRIGIR LIAM NEESON A 'THE COMMUTER'

El film destacat de la setmana és *The Commuter*, de Jaume Collet-Serra, protagonitzat per Liam Neeson, que, com de costum, ha d'evitar una desgràcia. El director català torna a comptar amb Neeson per al paper d'un home amb la missió d'aturar un desastre imminent a bord d'un tren ple de viatgers. També havien treballat junts a *Unknown* (2011), *Non-stop* (2014) i *Run all night* (2015). *Call me by your name* és un altre film de la setmana a destacar, amb quatre nominacions als Oscar. És un drama romàntic ambientat a Itàlia l'estiu del 1983, quan dos joves descobreixen la seva sexualitat malgrat els obstacles.

The Commuter El pasajero

Direcció: Jaume Collet-Serra. Intèrprets: Vera Farmiga, Elizabeth McGovern, Clara Lago; Liam Neeson, Sam Neill, Jonathan Banks. Gènere: Enjòlit.

Un home de negocis que tornava a casa com cada tarda amb tren es troba implicat en una conspiració perillosa després de parlar amb una passatgera desconeguda.

Call me by your name

Direcció: Luca Guagagnino. Intèrprets: Amira Casar, Esther Garrel, Victoire Du Bois; Timothée Chalamet, Armie Hammer, Michael Stuhlbarg. Gènere: Drama.

Estiu 1983, Itàlia. L'Elio és un jove amb una estreta relació amb els seus pares. Tot i la seva maduresa, encara és innocent en l'aspecte amorós. Però tot canvia quan coneix l'Oliver. 'Call me by your name' és nominat als Oscar en quatre categories diferents, entre les quals millor film i millor actor per al jove Timothée Chalamet.

Nelyubov Sin amor

Direcció: Andrey Zvyagintsev. Intèrprets: Maryana Spivak, Marina Vasilieva; Alexey Rozin, Matvey Novikov, Alexey Fateev. Gènere: Drama.

Una parella a punt de divorciar-se s'ha d'unir per cercar el seu fill de dotze anys, que ha desaparegut després d'una discussió entre ells. La cinta és nominada als Oscar en la categoria de film de parla no anglesa i ha optat a diversos premis de la crítica.

C'est la vie!

Direcció: Olivier Nakache i Eric Toledano. Intèrprets: Suzanne Clément, Judith Chemla, Hélène Vincent; Gilles Lellouche, Jean-Paul Rouve, Jean-Pierre Bracci. Gènere: Comèdia

En Max ha preparat molts casaments durant la seva vida, però ara s'ha d'enfrontar a un enllaç de luxe en un castell francès del segle XVII. El film és nominat als Goya.

És un d'aquests textos que ens permet no oblidar els oblidats, que ens permet ampliar la mirada més enllà de l'anglocentrisme dominant i gaudir d'una literatura sensual i atrevida, punyent i poètica

Aniol Rafel

'TEORIA GENERAL DE L'OBLIT'

DE JOSÉ EDUARDO AGUALUSA

Us n'ofereim un fragment i un comentari d'Aniol Rafel, editor de Periscopi, aprofundit en l'obra

José Eduardo Agualusa

Teoria general de l'oblit

Pròleg de Xavier Aldekoa
Traducció de Pere Comellas Casanova

La vigília de la independència d'Angola, la Ludo, una noia portuguesa atemorida per l'aglomeració del carrer, construeix un mur de totxanes que l'allibera del món exterior durant vint-i-vuit anys. Sol·leuviu cultivant verdures i caçant coloms amb l'única companyia del fantasma, un pastor alemany albi, i escriu la seva història a les parets amb trossos de cartró. Mentre ella observa el món exterior i sembla enfonsar-se en l'oblit, el país transita traumàticament de l'alliberament a la república socialista, la guerra civil, la pau i el capitalisme col·ludits.

«Agualusa és un traductor de somnis.» Mia Couto

José Eduardo Agualusa traça amb una escriptura sensual i imaginativa un relat enlluernador que reconstrueix la història recent d'Angola. Una narració basada en un personatge real i commovedor que ens ensenya el poder paralitzant de la por i la importància de la redempció.

REDACCIÓ

Us oferim el començament de la novel·la Teoria general de l'oblit, de l'escriptor i periodista angolès José Eduardo Agualusa, que publica Edicions del Periscopi i que arribarà a les llibreries la setmana vinent. Basada en la història real d'una noia, la Ludo, l'autor, d'una manera sensual i imaginativa, fa transitar el lector per la història agitada i traumàtica recent d'aquest país africà. El text és una traducció de Pere Comellas Casanova i l'edició conté un pròleg del periodista Xavier Aldekoa. Llegiu-ne **un fragment**.

L'editor de Periscopi, Aniol Rafel, ens parla d'aquest llibre, que considera necessari i emocionant, avui de lectura urgent i gairebé imprescindible:

«Hi ha llibres que apareixen al moment oportú. Teoria general de l'oblit, de José Eduardo Agualusa, es va publicar originalment l'any 2012, i aleshores ja era un llibre necessari i emocionant. El context actual, però, fa que la lectura d'aquesta obra sigui encara més urgent; imprescindible, gairebé. Tal

com explica el mateix autor, el tema de la novel·la és la por a l'altre, i ens fa entendre el que hauria de ser evident: que no hi ha 'altre', que cada persona és la humanitat sencera. La novel·la també ens parla de la por de qui viu sota règims totalitaris, de com aquesta por immobilitza i degrada, de com ens roba la vida.

Agualusa és un escriptor i periodista angolès. Va viure en persona la terrible guerra civil del seu país, de la qual, segons explica, va aprendre que els fabricants de guerres primer desnacionalitzen l'enemic, després en qüestionen la humanitat i finalment l'identifiquen amb un monstre. La seva literatura va en la direcció contrària: ens mostra la humanitat dels altres, fins i tot la de qui ens sembla un monstre.

Teoria general de l'oblit narra la vida d'un personatge real: la Ludo, una noia portuguesa que, atemorida per l'aglomeració del carrer davant de la imminent independència d'Angola, construeix un mur de totxanes a la porta de ca-

sa seva i s'aïlla de l'exterior durant vint-i-vuit anys. Des del seu racó de món, observarà com el país passa de colònia portuguesa a república socialista, i veurà l'arribada de la guerra civil, de la pau i del capitalisme. Amb aquesta novel·la Agualusa ha obtingut el Premi Internacional de Literatura Dublín 2017, un premi que deu bona part del seu prestigi al fet que les obres triades són seleccionades per més de quatre-centes biblioteques públiques de cent setanta-set països.

Per tot plegat, quan vam valorar la idoneïtat de publicar-la a Periscopi no vam dubtar: és un d'aquests textos que ens permet no oblidar els oblidats, que ens permet ampliar la mirada més enllà de l'anglocentrisme dominant i gaudir d'una literatura sensual i atrevida, punyent i poètica. Tal com diu el moçambiquès Mia Couto, Agualusa és un traductor de somnis, i Teoria general de l'oblit és un estudi profund sobre l'aïllament i el preu de la llibertat.»

COCA DE PASTA DE FULL AMB POMA

Us oferim una idea fàcil i saborosa del receptari de la Neus Cuscó per a fer unes postres amb poma

Ingredients

- 1 làmina de pasta de full
- 3 pomes Golden
- melmelada de poma o de taronja
- 1 llimona
- una mica de gelatina de poma

NEUS CUSCÓ

Despleguem la pasta de full i la punxem una mica amb una forquilla.

Pelem les pomes i les tallem a grills prims. Per sobre, hi tirem unes gotes de llimona perquè no s'enfosqueixin.

Untem la pasta de full amb la melmelada. Col·loquem les pomes tallades capiculades.

Preescalfem el forn a 180° i enforem la coca de 20 a 25 minuts, depenent del forn.

Deixem refredar la coca. Després, la pintem amb gelatina de poma desfeta amb una mica d'aigua per sobre, perquè quedi brillant.

Per fer aquesta coca es pot utilitzar melmelada de molts sabors. A més, si no tenim gelatina, podem fer servir una mica de melmelada rebaixada amb aigua per a acabar la coca.

El Tribunal Constitucional espanyol es reunirà per decidir sobre el recurs contra la investidura de Puigdemont

El lletrat major del parlament diu que la impugnació a Puigdemont no té recorregut jurídic

Torrent no s'arronsa, manté el ple per a investir Puigdemont i denuncia un frau de llei de Rajoy

Una iniciativa difosa a les xarxes demana d'anar dimarts al parlament amb una careta de Puigdemont

Martí Gironell s'emporta el Ramon Llull amb una novel·la sobre la fascinant vida de Jean Leon

Absolts quatre joves detinguts pels aldarulls de Can Vies